Laurian Lodoabă

LEXINGTON AVENUE

Colecția
LIMES

© EDITURA HESTIA
All rights reserved.
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin
EDITURII HESTIA
Reproducerea parțială sau integrală a textului, pe
orice fel de suport tehnic,
fără acordul editorului,
se pedepseşte conform legii.

ISBN 978-973-105-016-4

Printed in Romania

LAURIAN LODOABĂ

LEXINGTON AVENUE

HESTIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

LODOABĂ, LAURIAN
Lexington avenue / Laurian Lodoabă. –
Timişoara : Hestia, 2007
ISBN 978-973-105-016-4

94(73)

Pe urmele Codului da Vinci

Copacii înmuguriseră, iar eu stăteam cu privirea pierdută pe fereastră şi priveam la degetul meu arătător, care cu trei luni în urmă suferise o secționare adâncă în urma unei lovituri de topor, în timp ce spărgeam un lemn. Ligamentul extensor nu mai funcționa, iar pe cel antagonist, flexorul îl trăgea în palmă, trebuind să urmez multe ședințe de recuperare, iar azi când îl privesc văd urma celor 12 cusături, începând de la falanga distală, până la cea proximală. În acest timp, am început lectura lui Dan Brown şi anume "Codul lui da Vinci", un roman – best seller în acea vreme, care în țara mea de origine a fost tradus cu un an mai târziu, adică în 2004.

Nu am fost atât de interesat de "Le Prieure de Sion", sau de mişcarea sionistă, fondată în 1099, unde se regăsesc nume celebre, printre care Sir Isaac Newton, Victor Hugo, Leonardo da Vinci sau Sandro Botticelli. Pe mine m-a interesat congregația catolică Opus Dei, recunoscută de Vatican, căreia I se atribuie folosirea unor tehnici de coerciție şi de spălare a creierelor şi alte practici terifiante. Prin anii 2002, Opus Dei a construit un sediu central pe Lexington Avenue, la numărul 243, în New-York, în valoare de 47 milioane de

dolari. Acest lucru m-a incitat atât de mult încât am hotărât să merg pe urmele acestei congregații, nu neapărat pentru că sunt catolic, ci pentru aflarea adevărului, deoarece Dan Brown susține că "documentele, ritualurile secrete, operele de artă şi obiectivele arhitecturale sunt reale".

În 14 septembrie 2005 am luat avionul din Timişoara, un charter al companiei Lufthansa, până în München, de unde tot cu aceeaşi companie, după aproximativ o oră de aşteptare, am plecat spre New-York. După 7 ore şi ceva de zbor am aterizat cu bine pe JFK[1], unde mă aşteptau cei trei "fraţi", prieteni din copilărie, Dani, Emil şi Adrian A., care au emigrat în State în anii '79. A fost un moment emoționant, cu toate că în acel an ne-am mai întâlnit, dar în România, în județul Timiş. Dani, cel mai mare dintre frați, a lucrat 19 ani pentru compania de telecomunicații AT&T, după care într-o zi însorită de mai 2004, pe când se pregătea să urce la etajul 44 al unui building de pe Water St., un şef de compartiment l-a întâmpinat cu un zâmbet abia schițat la comisurile orale, spunându-i:

- Mr. Daniel, ați fost concediat începând cu ziua de azi. Puteți veni peste două ore să vă luați lucrurile, fără să atingeți computerul, care oricum a fost deconectat de la internet.

Era înainte de Crăciun şi în metropola betoanelor (Concret City), cerul se întuneca, iar

[1] aeroportul J. F. Kennedy

aerul rece dinspre ocean îmi brăzda fața, cu un șuierat de oțel. Treceam de pe un trotuar pe celălalt, fără să-mi dau seama că mă apropii de Broadway, când silueta cenușie a catedralei Trinity Church îmi apăru fantomatic înaintea ochilor. Am pășit în interiorul catedralei și, după un sumar control cu un detector antiexplozibil, mi-am început rugăciunea. După 25 de ani de muncă, mi-am dat seama că pentru mine mitul american se spulberase. Eram pe drumuri și nu știam încotro să mă îndrept. Și de parcă povara care mă apăsa nu era suficientă, eram obligat să mă gândesc ce voi face cu Sanda, fiica mea de 12 ani, căreia urma să-i asigur 500 de dolari pe lună, fără a mai lua în calcul tot felul de facturi care trebuiau achitate. Dacă nu ar fi fost Sanda, poate aș fi încercat să mă reîntorc în România, să-mi deschid o firmă de calculatoare în casa care a fost confiscată în regimul comunist și care acum ne aparține din nou. Multe întrebări și nici un răspuns concret.

*

Au trecut 4 ani de la nefasta zi de 11 septembrie 2001 și iată-mă ajuns din nou pe aeroportul JFK, care între timp și-a mărit zestrea cu o nouă aerogară ultramodernă.

Dani, căruia între timp bunul Dumnezeu i-a ascultat rugăciunea, mă aștepta zâmbind lângă noul său taxi Ford Crown Victoria. Alături erau și cei doi frați ai săi, Emil și Adrian.

Am hotărât să mergem la un restaurant indian să luăm cina, cu toate că eu, după şapte ore de zbor, sincer nu mai simţeam foamea. Am intrat în restaurant, unde totul costa 8 dolari, indiferent cât ingurgitai sau câte condimente sub formă de seminţe îţi luai încă de la intrare. Nu mi-a făcut deosebită plăcere bucătăria indiană, poate din cauza condimentelor foarte tari, a pulpelor de pui colorate în roşu aprins, cine ştie...

Cartierul Queens din NYC este cunoscut sub denumirea de "Mica Indie". Seara e o animaţie teribilă, claxoane şi o aglomeraţie furibundă pe bulevard, iar pe trotuare costumaţia tradiţională a diverselor caste religioase, punctată de turbane multicolore, te duce direct la întrebarea: Unde mă aflu? La New-York sau la New-Delhi?!

Mi-am întrerupt pentru două zile călătoria spre însorita Californie, atât cât să dau o talpă prin downtown, Manhattan, locul tragediei sau „ground 0", să văd şi eu ce a mai rămas din World Trade Center.

Nimic, din cele pe care le ştiam; doar o staţie de autobuz, care face legătura între New-York şi New-Jersey, iar în spatele acesteia plăci din beton şi vagoane pentru muncitori. Curiozitatea m-a împins să cobor în staţia de metrou (subway), pe unde cu ani în urmă trecusem de foarte multe ori. Dar ce să văd în afară de câteva reclame atârnate de pereţii din beton şi, împrejur, de gardurile din sârmă şi scările rulante.

Am făcut câteva poze digitale, iar Dani a început să filmeze. La un moment dat s-a apropiat de el un gardian care, pe un ton politicos, i-a spus:

- Domnule, nu ai voie să filmezi.

- Why, mister? a întrebat Daniel, iar gardianul de culoare, îmbrăcat impecabil în uniformă de poliţist, i-a tăiat-o scurt:

- Dacă nu pleci, îţi confisc video-camera.

Daniel, cu un aer cam neîncrezător, s-a îndreptat spre scara rulantă, cu care eu urcasem deja câteva trepte şi, printre dinţi, lăsă să îi scape o înjurătură tipic americană. M-am întors spre el, spunându-i:

- Nu-ţi fă probleme, Dani, am reuşit să fac destule poze.

Aşa că am pornit spre staţia de la suprafaţă, unde am dat peste o mână de oameni cu pancarte în mâini, condamnând politica lui Bush. Cereau vehement retragerea imediată a trupelor americane din Irak. Când ne-am îndepărtat puţin de acest grup care nu părea să aibă susţinere printre trecători, privirile ni se opriră asupra unei fotografii imense care înfăţişa globul terestru, chiar pe locul unde, cu ani în urmă, împreună cu soţia mea, am putut privi superbe jardiniere cu flori multicolore, expoziţii de pictură în aer liber, fântâni cu jeturi de apă intermitente, care imitau saltul păstrăvului curcubeu în apele repezi de munte. Acolo, între cele două turnuri gemene, puteai să te odihneşti, să uiţi de forfotă şi de urletul sirenelor maşinilor de

poliție, de pompieri ori ale ambulanțelor. Acel loc de întrunire pentru oameni şi pentru ideile lor a rămas doar o amintire într-un poster, agățat pe un gard de sârmă cu nituri inoxidabile. Arhitectul Minoru Yamasaki, care a creat WTC, l-a conceput ca spațiu pentru contemplație, cunoscut mai târziu ca Austin J. Tobin Plaza. Printre săli de expoziție şi fântâni, era locul de întâlnire pentru artişti renumiți precum Alexander Calder, James Rosati şi Masayuki Nagare.

Dani îmi strigă:

- Grăbeşte-te, Gyuri!

Aşa îmi spuneau în copilărie, aşa am rămas pentru ei şi acum, la vârsta deplinei maturități.

- Da, vin imediat, doar să-mi arunc o ultimă privire asupra a ce a mai rămas din WTC de altădată...

O cruce neagră din lemn, de dimensiuni deloc impresionante, şi un porumbel care se aşezase liniştit pe bara metalică transversală, care încadra cele aproximativ 3000 de nume ale martirilor care au pierit în nefasta zi de septembrie, 11, a anului 2001.

Îndepărtându-ne de locul tragediei cu gândul la mâncarea din Sea Port, l-am che-tionat pe bunul meu prieten Dani în ce scop au fost ridicate cele două turnuri... Să arate lumii întregi cine sunt ei, americanii, să demonstreze, prin opulență, că sunt cei mai puternici?! După o scurtă pauză şi o rapidă

netezire a părului său negru ca abanosul, Daniel scoase un oftat şi îşi drese vocea:

- Măi Gyuri, majoritatea oamenilor cred că au fost destinate unui megacentru financiar, dar acum, când ele nu mai există, se pot vedea alte trei buildinguri uriaşe, cu aceeaşi destinaţie. Turnurile, pentru cel care le-a văzut, dar şi pentru cei care nu le-au văzut, au fost ridicate în ideea unui spaţiu internaţional de întâlnire, a unui reper arhitectonic dedicat ideii de liberalizare a comerţului şi a creaţiei.

Acest răspuns m-a zăpăcit şi mai tare şi, traversând din nou strada, am început să citesc inscripţiile pe care mai înainte le-am trecut cu vederea: "Vă rugăm să ne ajutaţi să menţinem acest loc, ca unul deosebit de special" sau "Acest loc poate fi pe deplin apreciat de toţi vizitatorii, de aceea vă rugăm să nu cumpăraţi sau să apelaţi la nici un serviciu din partea unor indivizi sau să daţi bani celor care cerşesc aici".

Porumbelul pe care l-am văzut adineaori se odihnea în bătaia razelor darnice ale unui soare de septembrie, care îmi întărea convingerea că sunt un cetăţean planetar care a trăit o dramă alături de fraţii lui de peste Atlantic.

M-am apropiat de Dani, căruia i se făcuse foame, fiind trecut de ora 15 şi, la pas, am intersectat Broadway-ul, în drum spre Wall Street – străduţa cu celebra bursă financiară NYSE. Aici erau puse tot felul de baricade în spatele cărora

pompieri şi poliţişti, înarmaţi cu lanterne şi detectoare, coborau zilnic în subsoluri în inspecţii de rutină.

Întrebai, după un timp:

- Măi Dani, spune-mi, să pricep şi eu, care crezi tu că e scopul terorismului? Că tot aud, în media, de terorism, de luări de ostatici...

- Păi, măi amice, terorismul nu este o expresie a furiei, a răzbunării. Terorismul este o armă politică. Scopul terorismului, spus pe şleau, este provocarea terorii!

Încet, încet ne-am trezit în faţa Catedralei Trinity Church. Acelaşi control de rutină, anti-terorist, apoi ne-am aşezat pe ultima bancă şi ne-am rugat în tăcere, după care am introdus câte un dolar în cutia milei şi am ieşit pe poarta din lemn masiv, placată cu argint, din care nu lipsesc scene religioase care te conduc cu gândul la Iluminaţi.

În imediata apropiere, pe dreapta, cum intri în curtea catedralei, se poate vedea imensa rădăcină a arborelui sicomor, turnată în metal şi vopsită în roşu aprins. Se spune că acesta ar fi salvat catedrala de la distrugere, în ziua fatidică de 11 septembrie 2001. Acest arbore gigant, asemănător smochinului, a stat asemeni unui paravan, protejând aripa catedralei dinspre WTC.

Începuse să-mi fie foame, aşa că nici nu am observat că traversez Water St. Iată-mă ajuns în

Sea Port, Pier 17[1], locul unde ne propusesem să luăm masa şi să admirăm panorama.

Aşa că ajunşi acolo, la etajul 3 al clădirii aşezate pe buza lui East River, ne-am lăsat în seama chinezilor care îmbiau pe toți să guste carnea tocată de pui, făcută cubulețe şi acoperită cu sosuri teryachi şi cu soia, dând preparatelor un aspect arămiu închis – şi atraşi, dacă mai era nevoie, de mirosul înțepător al condimentelor asiatice, ne-am luat câte o tavă şi am început să alegem, dintre diversele specialități ale bucătăriei chinezeşti, până când tava a devenit arhiplină, iar suma depăşea cu puțin 6 dolari. Am mâncat cu poftă, dar după ce am terminat – buzele parcă ni s-au aprins de la condimentele asiatice.

- Ai avut dreptate, nu mai e Sea Port-ul de altădată!

Am ieşit pe terasă, unde câțiva bătrânei, trântiți în şezlonguri, contemplau frumoasa panoramă a East River-ului, cu celebrele poduri, în stânga, iar vis-à-vis, parcă pictate, siluetele în roşu şi gri ale buildingurilor din Brooklyn. Taxiurile-iahturi, colorate în galben, pline cu turişti, coborau pe sub bătrânul Brooklyn Bridge, spre Battery Park unde, în depărtare, de-abia se putea zări silueta cețoasă a Statuii Libertății, un simbol dăruit de Iluminații francezi.

[1] cheiul portului, nr. 17

Ziua a început să scadă, aşa că ne-am hotărât să vizităm “Little Italy”, unde era în toi sărbătoarea Sfântului Genario, un fel de “Ziua recoltei” cu mici şi bere, dar organizată cu mult bun gust. Am luat cina, compusă numai din fructe de mare cu un vin de Chianti. Lângă noi, patru tinere care sărbătoreau o aniversare, după câteva pahare de vin au început să cânte melodia “Yellow Submarine”, noi devenind, aproape fără voie, părtaşi la bucuria lor.

Am părăsit “Little Italy” cu regret, deoarece această sărbătoare anuală, la care comunitatea italiană din metropolă ţine atât de mult, durează zi şi noapte. Obsesia mea, atunci, era însă Lexington Avenue, imobilul de la numărul 243, unde trebuia să ajung.

După câteva străzi mă aflai, dintr-o dată, scăldat într-o baie de lumini multicolore. Am revăzut Time Square-ul, după care mă trezii în cea mai mare gară new-yorkeză, Lexington, cu coloane de marmură, coridoare largi, care dădeau într-un imens hol, de unde ochiul putea să admire o uriaşă boltă cerească, cu mii de stele ce păreau reale.

La ieşire ne aştepta M., un băiat înalt, cu ochii negri şi zâmbet bonom. A suferit, mai demult, în România, un accident stupid la mâna stângă, căreia medicii nu au mai reuşit să-i redea funcţia fiziologică. Totuşi, cu toată această infirmitate, a ajuns un taxi driver de nota 10, având o experienţă de două decenii în acest job, în metropola new-yorkeză.

- Voi doi veniți după mine şi în cel mai scurt timp vă conduc pe Lexington Avenue, la numărul căutat.

- Okay, am răspuns dintr-odată, atât eu cât şi Daniel, care deşi trăia din 1980 în metropolă, era taximetrist doar de patru luni.

Înaintam încet, trecând de pe o bandă pe alta, când deodată citesc la un colț Lexington Ave, cu numărul 10, aşa că mai aveam până la 243. Pe măsură ce mă apropiam, inima începea să-mi bată tot mai tare. Deodată obiectivul căutat îmi apăru înaintea ochilor, aşa că începui să strig:

- Opreşte, Dani!

- Stai, veni răspunsul, să văd ce face şefu'.

Se referea la M., pe care-l văzurăm că virează la stânga, pe o străduță, perpendiculară pe Lexington. L-am urmat imediat.

Fără să zăbovească, M. se dădu jos din taxiul lui şi veni spre noi, zicând:

- Gyuri, te duci după colț, faci două poze la clădire şi o ştergi rapid, să nu dăm de dracu. E vorba de o proprietate privată şi deja e trecut de 12 noaptea, ai priceput?!

- Nici o problemă. Aşteptați-mă cu motorul pornit.

Am luat-o după colț şi iată-mă în fața unei clădiri impunătoare, de o sobrietate ieşită din tiparele clădirilor din Manhattan. Mă aşteptasem la un building turn, din oțel şi din sticlă, nou, cu multe etaje, deoarece Dan Brown sugerează că finalizarea

clădirii s-a realizat în anul 2002, iar noi eram în 2005! Cum nu am zărit pe trotuar pe nimeni, m-am apropiat şi am început să blitzez, două cadre, unul ceva mai de departe, altul de aproape, doar, doar voi putea să surprind vreo inscripție cu numele Opus Dei. Totul însă a rămas învăluit în misterul nopții de 15 spre 16 septembrie.

Încercai să mai fac o poză când, deo-dată, auzii ecoul unor paşi apropiindu-se. Aşa că am luat-o la fugă spre cele două taxiuri şi, de-abia respirând, am spus:

- Dă-i bice, Dani! Să nu avem necazuri!

Ca un făcut, M. a demarat în forță, lăsându-ne puțin în urmă, iar după ce l-am ajuns ne-am propus să mergem la un restaurant al taximetriştilor, deschis non-stop, unde puteam să privim pozele în liniște.

Clădirea de pe Lexington Avenue 243, care se zice că a costat 47 milioane de dolari, pare o adevărată fortăreață cu geamuri şi uşi zăbrelite, cu un soclu de marmură de culoare roză, presărată cu mici puncte de culoare închisă. Între ferestre, peretele este placat cu o cărămidă roşie, iar deasupra acestui brâu din cărămidă se află, din loc în loc, ca doi străjeri, felinare de formă alungită, protejate de bare negre din fier forjat, asemănătoare cu cele care protejează şi ferestrele înguste de formă dreptunghiulară.

Între cele două felinare, agățate pe aripa frontală a clădirii, se află o poartă ogivală, flancată

de bare metalice negre, lăsând să se întrevadă un hol imens, din care jumătate era în penumbră, şi unde abia se putea zări, printre grilajele metalice, o siluetă masculină, care părea că dialoghează cu cineva.

Această stranie clădire, pe care Dan Brown o localizează pe Lexington Avenue, la numărul 243, finalizată, după autorul cu pricina, în 2002, nu părea să aibă doar trei ani, ci mai degrabă este o fortăreață veche de o sută de ani, eventual cosmetizată în urmă cu 15-20 de ani. După colț, clădirea mai avea o poartă mare cu două canate, cu un model din pătrate negre, ferecată şi protejată de asemenea cu bare negre, verticale.

Ăsta să fie, oare, sediul vestitei congregații? Cea care practică tehnici de coerciție şi de spălare a creierelor? Să se afle, aici, unul dintre sediile Iluminaților?!

Am riscat ceva, în această seară de septembrie, mai ales că e vorba de o proprietate privată. Câte nu se pot întâmpla într-o astfel de metropolă, unde dispar atâția şi atâția oameni şi nimeni nu le mai dă de urmă.

Ne-am îndreptat apoi spre Queens, sau "Mica Indie", cum i se mai spune, traversând Triborough Bridge, care leagă trei mari cartiere ale New-York-ului (Bronx, Manhattan şi Queens). Dani, care fredona o melodie românească, se opri dintr-o dată din cântat, îşi drese glasul puțin răguşit şi întrebă:

- Măi Gyuri, dar ce vor Iluminații ăştia? că mă seci toată ziua cu Ei!

- Hm, ce vor. . . vor globalizare, amice!

- Păi globalizare este şi la voi în Europa, sau în UE, cum i se spune de ceva vreme.

- Dar ce înțelegi tu prin globalizare ?

- Globalizare, înseamnă... dar stai puțin, că zău nu ştiu unde voi opri, pentru că uite, am intrat în Queens, şi dacă parcăm sub pod, dimineața nu mai văd nimic prin parbriz, de la căcatul de porumbel... Uite că mă lasă driverul indian, care tocmai semnalizează că iese de pe stânga, de pe 35 cu 37 Street.

- Okay, şefu, uite că am ajuns şi M. are şi el loc după noi... Aşa, mai chinuit, dar cu servo intră.

- Deci eu înțeleg din toată gargara asta cu globalizarea că aici, în buricul abject al acestui oraş, voi munci mai mult, voi plăti taxe majorate din an în an guvernului federal şi voi fi mai sărac!

- Da, aşa înțeleg mulți în UE, dar globalizarea mai înseamnă încă ceva, ce nu se spune!

- Hai, mă, că iar începi cu ăia cu licurici în frunte, să mă sodomizezi... Ce dracu mai vor, nu au destule necazuri bieții oameni, au început să fabrice tsunami, cutremure, acum ne globalizează... Hai, că e prea exagerat.

- Mircea, nu vii cu noi?

- Vin mai târziu, să-mi termin de făcut monetarul pe ziua de azi, să văd şi eu cât îmi rămâne după ce trag linia.

- Okay, noi mergem la market să cumpărăm un vin alb, că avem halibut[1] la cină. Unde am rămas, Gyuri?

- Păi, la globalizare, Dani. Dar cred că mi s-a făcut foame...

Adevărul era că forfota de maşini din Queens, claxoanele, frânele, nu făceau decât să-mi accentueze golul din hipogastru, şi asta cu fiecare minut care trecea.

- Hai să recapitulăm. Prin globalizare, ei vor un stat... unul singur... un Anapolis... care să domine şi să conducă întreaga planetă.

- Măi, să fiu al naibii, vor să-l cloneze pe Adolf şi să facă o armată de reptilieni?!

- Văd că nu te laşi... L-ai citit şi tu pe David Icke şi nu spui nimic.

- Da, măi, am văzut toate seriile cu Matrix şi sunt sigur că, undeva pe acest pământ, au apărut primele armate de clonaţi.

- Hm, hm, e posibil, dar nu ai dovezi şi e aproape imposibil să le obţii. Un amic de-al meu din California, pe nume Eric Payeur, medic anatomo-patolog la Centrul Medical din Irvine, îmi trimite un mail şi mai în glumă, mai în serios, îmi povesteşte că au apărut pui de găină cu patru picioare – vezi la supermarket caserola din plastic transparent, care conţine patru pulpe, dar sunt de la acelaşi pui şi tu habar nu ai!

[1] *halibut*, specie de peşte oceanic cu carne albă

- Gata, Gyuri, de azi începând nu mai mănânc carne de pui... ori de curcan, nici chiar de "Thanksgiving day"[1]. Nu mai vreau, am auzit destule, voi mânca numai pui de "baby octopus"[2], că nu mai contează câte braţe sau picioare are! Sper să nu le cloneze şi pe subacvatice, că atunci chiar emigrez... Dar unde să mai alerg, am şi eu o vârstă, iar timpul e cea mai imbecilă măsură de pe pământ.

După atâţia ani petrecuţi în New-York, e greu să te readaptezi pe meleagurile mioritice. O mare parte dintre cei care au plecat de zece ani sau mai mult vor să se întoarcă, dar ajung "oameni-pendulă", adică atunci când ajung în patria mamă se bucură două zile, după care vor înapoi în ţara de adopţie, din diverse motive, dealtfel perfect întemeiate, după care vor din nou să se întoarcă şi din nou se declară dezamăgiţi, şi tot aşa până când nu vor mai veni, niciodată!

- În afară de vin alb, să luăm şi hrean şi ulei de soia, să pregătim un sushi. Ce doreşti să-ţi cumperi, că azi eu fac cinste, îl auzii pe Dani.

- Hai să ne grăbim puţin, că M. ne aşteaptă cam de mult.

În drum spre locuinţa lui Dani trotuarele erau pline de lume, şi ce lume luminată, la tot pasul numai inşi înfăşuraţi în cearceafuri albe, purtând pe cap turbane roşii, albastre, galbene în funcţie de tribul şi religia tantrică de care aparţineau. Tocmai

[1] *Ziua Recunoştinţei*
[2] *pui de caracatiţă*

mă întrebam dacă nu sunt în Bombay sau New-Delhi, dar Dani, parcă ghicindu-mi gândul, începu să îmi povestească cum în anul 1980, când el împreună cu familia sa au ajuns în Queens, nu existau indieni. După un an de şedere au văzut o primă familie de emigranți indieni şi aceştia s-au tot înmulțit, şi-au adus frați, surori, nepoți, până când azi acest cartier a devenit "Mica Indie".

- Uite că am ajuns!

Mircea pregătise deja cina, iar noi am adus un vin de Sonoma, originar din California. Afară începuse o ploaie măruntă şi deasă, dar zăpuşeala nu îmi dădea pace nici în interior, cu toate că exista un aparat de aer condiționat montat în fereastră. În perioada lunii septembrie este o căldură umedă, greu de suportat chiar şi de cei sănătoşi. Sunt mulți copii cu astm bronşic care, în această perioadă, suferă cumplit. Sirene ale poliției, pompieri, ambulanțe se auzeau continuu printre stropii de ploaie care şiroiau peste reclamele multicolore. Viața continuă fără întrerupere, înghețând parcă timpul în loc!

Trecuse bine de miezul nopții, dar eu şi amicul meu din copilărie nu încetam să ne amintim cu plăcere clipele pe care le-am petrecut acasă, pe malurile Timişului sau la bălțile Partoşului, la Nouă Lanțe, unde am învățat să înotăm şi să pescuim. După o vreme, Mircea s-a scuzat şi s-a refugiat în ultima cameră a apartamentului din Jackson Hights, Queens.

- Ce mai ştii de colegul tău, de doctorul din Chicago?

- Păi, ultima dată m-a sunat el, anul acesta în luna martie şi mi-a spus că nu mai vede! Şi că trebuie să renunțe la cabinetul de dentistică din nordul metropolei, până nu face vreo prostie.

- Dar nu are nici 62 de ani!

- Aşa-i, Dani, dar are diabet, o boală care nu iartă, mai ales dacă nu ții un regim alimentar sever. Este o boală insidioasă, vicleană, care îți atacă vederea şi tot sistemul cardio-vascular, până ajungi să-ți pierzi câte un fragment anatomic, mai întâi un deget, apoi un picior. Acum un an s-a operat la ochiul drept şi oftalmologul i-a interzis să stea în fața calculatorului, aşa că am încheiat corespondența şi video-conferințele electronice, care erau deosebit de interesante.

- Spune-mi, Gyuri, cum a fost când v-ați reîntâlnit după douăzeci de ani, pe aeroportul O'Hare, din Chicago?

- Totul părea nemişcat, eram ca două statui din bronz proaspăt turnate – el acelaşi bărbat înalt, atletic, cu ochi albaştri, cu păr pe cap mai puțin, grizonat şi fără mustața de la 36 de ani, când împreună cu familia a emigrat din lagărul comunist. Atunci ne-am îmbrățişat şi ne-am ascuns discret lacrimile... Corespondența noastră, la câteva luni după plecarea lui, a fost întreruptă de securitate şi chiar mai târziu, prin 1989, când eu trăiam în Germania, la Ingolstadt, eforturile mele de a-l

contacta au fost zadarnice din cauza schimbării domiciliului. Abia în 1998, prin intermediul internetului, am dat de el şi m-am hotărât să-l vizitez, scriindu-i în prealabil, să văd dacă într-adevăr el este, deoarece cu numele lui mai erau cel puțin vreo 20, în White Pages. M-am trezit că mă sună cineva pe la 3 dimineața. Cine să fie aşa matinal ? El era, maestrul meu, cu exact 10 ani mai mare decât mine, o minte sclipitoare, care în mod sigur nu numai în România, dar şi în USA ar fi trebuit să ajungă profesor universitar, la Universitatea de Medicină Dentară. Nu a fost să fie.

Când am ajuns la reşedința lui Lee Eric, în Westchester, 1913 Mandel Ave., ne-a întâmpinat, cu brațele deschise, Erika, soția lui Lee şi fosta mea colegă, şi ea de profesie medic. După un început de acomodare şi-a dat seama că ascensiunea în profesia noastră nu e deloc uşoară în țara de peste Atlantic. Chiar a fost nevoit să-şi schimbe numele din pricina pacienților, pentru că numele înscris în certificatului său de naştere avea o rezonanță mexicană...

Am luat loc, atunci, fiecare pe câte un şezlong, pe gazonul din spatele căsuței bine proporționate şi organizate practic şi ore întregi l-am ascultat povestind pe bunul meu prieten şi coleg cum a ajuns să plece din New-York, să trăiască în Chicago.

- Mai ia un pahar cu vin de Sonoma County, că nu mai ai voce şi zi cum a ajuns colegul tău în Chicago, mă îndemnă Dani.

- Bine, îţi povestesc, dar scurt, că mâine o întind spre California şi mai e puţin şi se luminează de ziuă!

- Plecăm pe la ora 4 după masă, că e week-end şi drumul până la JEF îl putem face în două ore. În rest, nu-ţi fă probleme... Sunt un "cabie"[1] profi!

- Cum ţi-am mai spus, colegul meu Lee Eric, îmbrobodit de cumnatul din New-York, se hotărăşte pe la începutul anilor 1980 să evadeze în mod legal din lagărul bunăstării comuniste, împreună cu familia compusă din soţie, tot doctoriţă, doi copii, unul de 6 ani iar celălalt de 10 ani, plus o bunică, deci cinci persoane. După ce a depus actele de emigrare, colegul meu a fost chemat la securitatea din Satu-Mare, de două ori pe săptămână, să dea declaraţii, iar când termina era pus să stea în picioare cu mâinile deasupra capului, ore întregi, chipurile să se mai gândească la ce intenţiona să facă. Adică cum să părăseşti bunătate de ţară, cu toate cuceririle ei ştiinţifice şi cu planurile cincinale realizate în patru ani şi jumătate? După ce le-au văzut încăpăţânarea ieşită din comun, le-au desfăcut contractul de muncă cu litera i (cum dealtfel am păţit şi eu, ca frontierist dunărean) – după care să tot trăieşti cum se poate

[1] porecla taximetriştilor din NYC

vreo jumătate de an, ori mai mult până la primirea paşaportului.

După ce s-au mutat în Cluj, la părinții lui, înghesuiți într-un apartament de două camere, şapte persoane, au trebuit să aştepte mai bine de jumătate de an până să obțină paşapoartele. Cu paşaportul în mână, erai liber să pleci, dar îți era retrasă cetățenia română, deci deveneai apatrid. Pe lângă tot calvarul obținerii paşaportului, retragerea definitivă a cetățeniei era bomboana pusă pe colivă... Le-am promis că într-o zi voi ajunge la NY, să-i vizitez, ceea ce nu le-a venit să creadă. Şi ca să fiu sincer, nici mie, dar acest lucru s-a întâmplat după douăzeci de ani, în 2000, şi nu în NY, ci la Chicago.

- Ce s-a întâmplat când au ajuns în NY, la sora doctoriței şi la cumnatul lui Lee?!

- Aici au fost toate bune şi frumoase, cel puțin în primele zile... Newyorkezii stăteau tot în Queens, într-un apartament cu două camere dintr-un bloc afumat, cu scări metalice exterioare. Dintr-o dată, erau opt persoane în apartament, cumnatul şi cumnata din NY aveau un băiat de 17 ani! Înghesuială mare, în plus astfel de apartamente au o singură baie, în care cu greu încap două persoane! Bineînțeles că au început certuri între copii, apoi între ei. Ca să nu mai spun că nou veniții nu vorbeau limba engleză, şi era foarte greu de găsit un job. Săptămânile treceau fără să poată face mai nimic, iar atmosfera era tot mai tensionată, până

când într-o zi bunul meu prieten a hotărât că trebuie să riște, să evadeze din ”Concret City”. Așa se face că într-o dimineață de martie, când vântul rece dinspre ocean îți brăzdează fața, și-a luat toată familia și, cu ultimii bani, s-a îndreptat spre aeroportul La Guardia, care este în apropierea locuinței din Queens, să își cumpere bilete pentru Chicago. Ajuns în aerogara din O'Hare, pe atunci cel mai mare aeroport din USA, unde nu cunoștea pe nimeni personal, a dat telefon la o adresă unde trăia unchiul unui coleg de facultate, stabilit în Chicago de foarte mulți ani, dar la celălalt capăt al firului se auzi o voce feminină care i-a răspuns într-o română stricată:

- Sunt prietena domnului Lucaci, care mi-a spus că este posibil să evadați din NY. El lipsește momentan, dar mi-a spus ce să fac în cazul dacă veniți, așa că în jumătate de oră sosesc la aeroport.

Ce ușurare pentru familia prietenului meu! Desigur, Eva, așa s-a prezentat la telefon, nu i-a văzut în viața ei... Au zărit-o pe aeroport cu o minipancartă, pe care era scris LEE ERIK D. Așa s-au recunoscut, iar Eva, la indicațiile lui mister Lucaci, i-a dus în North Chicago, într-un condominio, plătindu-le chiria pe trei luni în avans. Și dusă a fost. Pentru prima dată de la sosirea în America se puteau bucura. În sfârșit se aflau numai ei într-un apartament cu trei camere. Dar bucuria lor a fost de scurtă durată. După nici două luni de la sosire, bunica, pe care cei din New-York nu au vrut

să o țină, deşi era mama cumnatei, s-a îmbolnăvit de cancer la sân. Ştii probabil ce presupune aceasta – chirurgie, cobaltoterapie, perfuzii, adică ancestralul principiu în medicină: taie, arde şi otrăveşte.

- Hai că se luminează de ziuă şi nu mai termini! Dă-i drumul să aud finalul, mi-o reteză scurt Dani!

- Deci, unde am rămas – la faza de tratament după tăiere. În fine, a făcut tot ce i s-a cerut şi bunica copiilor s-a întors cu veşnicul diagnostic de ”stare ameliorată”. După câteva luni îi apar alți noduli limfatici induraţi, în axila la ambele braţe, din nou operaţie ş.a.m.d., dar starea ei se înrăutăţeşte şi când merg la spital în vizită, stupoare: salonul ei era gol. Ce se întâmplase?! Bunica murise! Sora şefă îi invită la managerul spitalului, care îi întrebă cu răceală: “Ce doriți, mister Lee?” La care colegul meu îi spune că doreşte să vadă cadavrul bătrânei, iar managerul, oripilat, îi răspunde pe un ton arogant: „Dacă doriți să aflați unde este înhumată defuncta, mai bine zis unde se află cenuşa ei, trebuie să-mi achitați suma de 60.000 de dolari, adică costurile spitalizării”. La care Lee era să leşine! De unde atâta bănet, când soția se angajase abia de două săptămâni ca laborantă la Loyola University, să poată să îl țină pe el la cursuri de omologare, adică trebuia să dea din nou toate examenele la Medicină Dentară, să poată deschide un *dental-office*.

- Şi ce au făcut, au mai găsit mormântul bunicuței?

- Stai să vezi. Lee nu s-a lăsat cu una cu două, a început munca de detectiv particular, a luat la control, contra unor sume modice, toate cimitirele din Chicago, până într-o zi când a ajuns la un registru din Hillside şi corelând data morții, a găsit numele ei aici, unde erau trecute ziua şi ora când a fost de-pusă urna cu cenuşa bunicii. Nu departe de ea se afla mormântul vestitului gangster Al Capone. După 19 ani Lee a cumpărat o căsuță, nu departe de Hillside, în Westchester, unde au locuit până în 2004, când au trebuit să vândă tot şi să se mute într-un "Condo"[1].

- De ce?

- Din cauza unei maladii foarte răspândite în lume şi anume diabetul zaharat...

- Mai scurt, că am început să casc!

- Diabetul zaharat este o boală care te macină zi de zi, îți atacă vasele de sânge, iar Lee nu a ținut regim sever, este un gurmand, aşa că mă trezesc la începutul anului 2005, prin februarie, că mă sună şi îmi spune: „Gyuri, am avut o operație la ochiul stâng, dar văd mai prost, aşa că îmi închid *office*-ul, să nu fac prostii, că aici mă leagă imediat. Aşa că depun armele şi încerc să mă pensionez cu cinci ani

[1] Condominium – bloc pensiune cu patru etaje şi patru garaje la parter

mai devreme...M-am gândit cu Erika să vindem căsuța mai ieftin, deoarece mai sunt cinci ani rate şi în plus necesită reparații, care costă mult!" Am încercat să-l sun prin luna iulie, apoi prin august, dar nimeni nu mai răspundea la cele două numere de telefon. La fostul său *office* se auzea doar "has been desconected" – un robot de la AT&T. După aceea, ştii: l-am sunat de câteva ori de la tine, dar n-am mai aflat nimic de bunul meu coleg de serviciu Lee Erik. Despre copii, la care el ținea enorm – cel mare a ajuns asistent universitar la o Universitate Catolică din New-Jersey, iar cel mic, funcționar superior la o renumită bancă din Chicago.

- Gyuri, trebuie să avem grijă de sănătate, ce introducem la papila gustativă, că genocidul alimentar continuă. Aici în America obezitatea şi diabetul zaharat sunt probleme prioritare pentru guvern.

- Da, ştiu, dar acum merg la culcare şi mâine să nu uiți să mă arunci la aeroport.

- Yes, Sir! mai auzii răspunsul lui Dani.

Mă aştepta din nou o zi stresantă, aproximativ cinci ore de zbor, dintr-un capăt în celălalt al continentului nord-american. Dintr-o dată aud ca prin vis o melodie a formației Deep Purple, dându-mi de înțeles că e timpul să îmi fac bagajul şi să o întindem spre JFK.

- Ți-am făcut cafeaua, boss! se face auzit Dani din bucătărie.

- Vin imediat, doar să-mi pun aparatul de ras şi periuţa de dinţi electrică acum, că altfel le uit aici, la tine! îi strig din baie.

- Eu am timp, nu mă grăbesc, dar dacă întârzii... Alt zbor cu United ai numai mâine şi te mai costă doar o mică diferenţă la buzunar.

- E mare?

- Poate însemna peste 100 de dolari!

- Gata, am venit, îmi arunc trolerul la ieşire şi mănânc rapid cerealele cu lapte, dau cafeaua pe gât şi putem să-i dăm bice.

Dani porneşte tacticos Fordul Crown Victoria, nou-nouţ, de culoare galbenă, ca dealtfel toate taxiurile new-yorkeze, trecem pe lângă alt aeroport, La Guardia, care îmi aduce aminte de zborul efectuat cu cinci ani în urmă la Chicago şi de întâlnirea memorabilă, după 20 de ani, cu Lee, despre care acum nu mai ştiu absolut nimic.

- Asta e viaţa, îl aud şoptind pe Dani.

- Au trecut repede anii, parcă ieri eram copii şi băteam mingea în spatele Şcolii nr. 1, nu-i aşa?

- În sufletul nostru toţi rămânem de aceeaşi vârstă!

- Ai dreptate, Dani! Dar tu de câţi ani eşti solo? Din ’98?

- Nu-i uşor, dar ce pot să fac – am crezut că dacă îmi aduc o româncă, mai ales că o ştiam din liceu, totul va merge strună. Dar vezi, după 8 ani a văzut cum stau lucrurile pe aici, a luat-o pe Sanda de mână şi dusă a fost. Când am adus-o, după 1990,

nu ştia ce este un computer, cu ce se mănâncă. Am învăţat-o de la A la Z şi, după patru ani, am angajat-o cu mine pe Water ST. Manhattan, la AT&T, unde lucrează bine merci şi astăzi, iar pe mine m-au pus pe liber anul trecut, dar nu-mi pare rău, acum îmi fac programul cum vreau ca taxi driver. Sanda este o frumuseţe de fată, la numai 12 ani câţi are.

- Am văzut că ţine foarte mult la tine, Dani, şi în fiecare săptămână te vizitează.

- Tu ştii, Gyuri, copii n-au nici o vină, eu m-am purtat frumos cu maică-sa, dar dacă ei i-a plăcut de mecanicul care îmi repara maşina şi mergea în probe cu el, ce puteam să fac – să iau revolverul să mă sinucid, cum a mai făcut un taxi-driver român când a aflat că nevastă-sa şi-o trăgea cu barmanul din colţul străzii unde locuiau, tot pe aici prin Jackson Heights, sau să-i omor pe amândoi? Eu intram la puşcărie şi Sanda rămânea pe drumuri. Ne-am despărţit după 8 ani de convieţuire, fără să o jignesc, a luat-o pe cea mică de mână şi mi-a spus că s-a săturat de mine, după ce i-am adus din România încă vreo două surori pe care le-am ţinut cu masă şi casă doi ani de zile!

- Păi cine mai era ca tine, şefu', cu trei femei!

- Cu două femei care telefonau tot timpul la prietenii rămaşi prin România, iar eu picam pe spate când venea factura la telefon. Măi Gyuri, să fii singur e rău, dar să fii părăsit, e cumplit! Dar uite că intrăm în aeroport şi ne-am încadrat în timp.

Uite că iese Jimy-ciocolată cu Cougarul lui şi avem loc de parcare! Trebuie să ne bucurăm, nu-i aşa!

Dani m-a condus până în apropierea terminalului pentru LAX, codul aeroportului din Los Angeles. Ne-am despărțit pentru cel puțin o lună de zile, până când mă voi reîntoarce în NYC şi apoi în Europa.

Deodată m-am simțit singur, mă gândeam la familia pe care am lăsat-o acasă, cum va fi zborul până în L. A., dacă Stephan Paxton vine în calea mea sau a uitat de mine şi dintr-odată aud o tânără, din dreptul terminalului, că invită pasagerii de la business class să urce în burduful care ducea la aeronavă. Cei care eram la economic class mai trebuia să aşteptăm, asta e, dacă dai mai mult primeşti mai mult, dar în caz de... de.... să nu mai vorbim, cu toți ajungem în acelaşi loc, indiferent cât am plătit tichetul!

California,o altă față a Americii

După patru ore de zbor pe deasupra continentului nord-american, survolăm deşertul Mojave şi chiar dacă suntem la 11000 m altitudine, stâncile de culoare roşie-cărămizie par atât de aproape, în bătaia soarelui, încât aş putea spune că sunt în faţa ecranului unui televizor şi urmăresc canalul Discovery. Incredibil cum apar albiile râurilor de altădată, azi celebrele canioane unde californienii merg în week-end cu rulotele.

Încet, încet, suntem informaţi asupra condiţiilor meteo de pe aeroportul de destinaţie. Este 17 septembrie, înainte de masă, şi avionul aterizează cu bine pe aeroportul LAX, din L. A. Aerogara este imensă, dar o traversez repede, nimeni nu mă aşteaptă şi încep să am emoţii, când deodată în spatele meu aud o voce, care mă strigă:

– Gyuri, sunt aici, nu te-am observat când ai ieşit din aerogară!

- Parcă mi-ai luat un bolovan de pe inimă, îmi făceam probleme unde dorm la noapte!

- Nu fii copil, doar ţi-am spus că vin în calea ta. Aici nu ai cum să te descurci fără maşină. Nu suntem la New-York, unde la fiecare colţ găseşti o staţie de metrou.

Prietenul meu Stephan Paxton trăia de mulți ani în Dana Point, unde avea o firmă de designer – amenajări interioare, grădini ș.a.m.d., iar soția sa era farmacistă, la Medical Center Road, din Mission Viejo, nu departe de Dana Point.

Rulam cu peste 100 de mile la oră, de la Los Angeles spre San Diego, într-un superb Lexus cabrio, argintiu, iar soarele îmi ardea spatele, parcă eram acasă în luna lui cuptor.

Pe buza Oceanului Pacific, la ora aceea era un trafic intens, dar fiind doi în maşină, am trecut imediat pe "Carpool only", unde Stephan a putut mări viteza la 200 km pe oră, lăsând în urmă pe cei care erau singuri în maşină şi din această cauză nu aveau voie pe banda de viteză.

Tot ce văd este impresionant, o altă față a Americii, în comparație cu New-York sau cu Chicago. După aproximativ o oră trecem prin San Juan Capistrano şi ajungem la destinație, în Dana Point, unde suntem primiți de tânăra şi zâmbitoarea doamnă Paxton:

– Wellcome în Dana Point, mister Gyuri!

Îi mulțumesc pentru urare şi intrăm direct într-un living imens, unde ne aştepta masa de prânz, compusă numai din specialități de peşte oceanic şi fructe de mare.

*

Părinții lui Stephan şi-au schimbat numele din Petrescu în Paxton, în 1979, când au emigrat din

România. Paxton este un nume cunoscut în lumea actorilor de la Hollywood.

În timpul mesei, Ana-Maria mă întreabă:

- De ce nu ai venit cu soția ta?

Îi explic că lucrăm într-un cabinet medical de unde nu putem lipsi amândoi, dar că pe viitor vom încerca să venim împreună, dacă vom găsi pe cineva să ne înlocuiască. Am trecut curând la altele, şi cum doamna Paxton părea interesată de literatură, am crezut potrivit să amintesc de aniversarea a 150 de ani de la naşterea lui Walt Whitman, al cărui muzeu s-a deschis pe Fulton St. în Sea Port, din Manhattan.

- Cu toată părerea de rău, nu am apucat să intru la muzeu, am căutat parcă să mă scuz față de ospitaliera mea gazdă, poate când mă reîntorc la New-York...

- Artiştii au datoria să capteze interesul intelectualilor, punctă Stephan.

- Da, ai perfectă dreptate, mă declarai imediat de acord.

- Poate că arta e compatibilă cu progresul social, interveni Ana-Maria.

Cum nu aveam motive să îi contrazic, am găsit potrivit să afirm că, atât timp cât putem râde, suntem în deplină siguranță, aşa că putem avea încredere în artă şi în destinul ei. În rest, sincer vorbind, masa a fost excelentă, dar atunci când am încercat să găsesc formula potrivită să exprim acest lucru, gazda mea îmi făcu semn că mai urmează să

udăm peştele şi sosul din pui de caracatiță cu un vin alb de Sonoma. Când am auzit de So-noma, am încercat să bâigui ceva ca pentru mine, sau mai bine zis să apelez la cultura mea generală, dar Ana-Maria parcă mi-a ghicit gândul, aşa că a revenit cu precizarea că vinul este chiar din Sonoma County, o localitate mai mare decât Sonoma Valley, unde s-a retras renumitul scriitor american Jack London şi unde a scris cartea "Valea Lunii".

Mi-am adus aminte atunci şi eu de laureatul Premiului Nobel, Jack Steinbeck, şi aş mai fi vrut să-i întreb dacă au văzut arborii mamuți de 1400 de ani din Redwood şi câte şi mai câte, dar ei au ținut să-mi arate Dana Point, care a devenit oraşul lor de suflet, aşa că m-am supus fără nici un cuvânt.

Înainte de toate, însă, Stephan, un tip atletic şi ars de soare, cu o tunsoare de puşcaş marin, şi care împlinise de curând o jumătate de veac, luă tava şi îmi făcu semn să ieşim pe terasă:

- Întotdeauna juraţii iau o pauză înainte de pronunțarea verdictului, aşa că luăm o mică pauză pe terasă, înainte să alergăm spre ocean.

Ieşirăm în cele din urmă afară, sub un cer albastru fără nori, şi îndată ce Stephan acționă telecomanda, am putut vedea cum în garaj, alături de Lexusul cabrio, stătea cuminte un *off road* VW Touareg, de culoare neagră, nou-nouț.

- Mergem cu cabrioletul, să simțim din plin briza oceanului, o auzii din spatele meu pe Ana-Maria.

- Okay, se supuse Stephan. Tu cum doreşti, Gyuri ?

Cum eram în inferioritate, deşi Lexusul mi-a plăcut de cum l-am văzut în parcarea aeroportului, m-am mulţumit să-mi înclin capul în semn de aprobare. Totul era superb, alergam cu cabrioletul pe Golden Lantern, străjuiţi de cocotieri uriaşi, de baobabi contorsionaţi, iar la intersecţii mi-au atras privirile tufele roşii de ibiscus, mult vânate de colibri, fiinţe minuscule şi prietenoase, pe care le-am întâlnit peste tot, chiar şi pe terasa unde m-am întreţinut cu Stephan şi cu Ana-Maria.

În oraş circulaţia este matematic dirijată, iar străzile, cu nume puţin ciudate pentru un european, Golden Lantern, Blue Lantern sau Laguna Niquel – Lanterna de aur, Lanterna albastră etc. etc., sunt largi şi aerisite, cu multă vegetaţie tropicală. Este un loc binecuvântat unde, pot afirma cu certitudine, aş fi dorit să mă nasc, dar aceasta este o altă discuţie şi nu vreau să-l plictisesc pe cititor cu asemenea consideraţii. După ce am trecut pe lângă un Souplantation, un restaurant organic, adică, cum am spune noi, ecologic – fără chestii modificate genetic, fără emulgatori, amelioratori etc., unde mănânci cât vrei şi plăteşti odată – iată-ne în sfârşit pe ţărmul Oceanului Pacific, sau mai bine zis în micul dar cochetul port Dana Point. Acolo poţi să te plimbi în voie pe o faleză presărată cu restaurante şi cafenele, să admiri zborul pescăruşilor, al egretelor, vegetaţia tropicală, iar

undeva, în depărtare, o stâncă uriaşă sau "Pointul", care ţâşneşte din faleză şi răneşte oceanul, asemeni unui pumnal uriaş.
În acest superb golf, deosebit de adânc, în 1835, venind cu velierul „El Embarcadero", a acostat Richard Henry Dana, autorul cărții, "Two years before the mast". De aici şi numele Dana Point, pe care îl poartă superbul orăşel pe care nu l-am văzut pe nici o hartă.

În imediata apropiere, coline verzi cu iarba tunsă ca o perie, unde zburdă în voie veverițe şi iepuraşi, pâlcuri cu flori multicolore, în care din când în când plonjează câte un colibri. Pasărea colibri nu este decât o grămăjoară de oscioare, cu un cioc lung şi un ciripit scurt, dar strident, care, fără să ştie, dăruieşte multă plăcere ochiului. E un exemplu pur, spontan al forței supraviețuirii în mişcare.

E bine în California, m-am obişnuit să-l aud repetând pe Stephan, fie că locuieşti în Dana Point sau în Laguna Beach, în San Juan Capistrano sau în Long Beach.

- Hai să ne aşezăm odată, că am mers destul pe jos, o aud pe Ana-Maria.

Am acceptat cu multă plăcere şi după câteva clipe am putut s-o aud pe doamna Paxton începând filozofic:

- În fiecare clipă a vieții luăm decizii care ne influențează evoluția, iar combinația deciziilor noastre se manifestă în circumstanțele în care ne

aflăm în viață. Alimentele pe care le cumperi ca să te hrăneşti îți creează trupul. Cu cât mănânci mai mult alimente proaspete, adică neambalate, neprocesate termic şi chimic, cu atât vei avea mai multă energie. Aici, continuă Ana-Maria, sunt oameni foarte bogați care duc o viață plată, hrănindu-se zilnic la Mc. Donalds, Starbucks şi alte fast-fooduri.

- Înseamnă că ei părăsesc planul fizic, devenind meduze eşuate pe plajă, observă Stephan cu un râs sardonic. Dar ați putea să-mi spuneți ce legătură au piramidele cu istoria Americii?

Privirile mele se încrucişară pentru o secundă cu ale doamnei Paxton şi ridicarăm amândoi din umeri.

- Nu cred să aibă vreo legătură! spusei cu o voce nesigură.

- Ai perfectă dreptate, nu este nici o legătură! Totuşi de ce simbolul central al marii peceți a Americii este piramida ?!

- Piramida este un simbol ocult, ce reprezintă o convergență spre înalt, spre sursa supremă a iluminării...

- Ştii ce se află deasupra ei? – continuă Stephan pe un timbru baritonal în timp ce scoase la vedere o bancnotă de un dolar.

Nehotărât, am întins mâna după hârtia de un dolar american – pe care, atât eu, cât şi doamna Paxton, am examinat-o cu atenție, după care, aproape instantaneu, pe două voci am răspuns:

- Un ochi într-un triunghi!

- Da, perfect. Acest simbol se numeşte TRINACRIA şi este inscripționat pe lojele masonice din toată lumea. Simbolul nu este de sorginte masonică, este simbolul Iluminaților. Ei îl numesc „delta strălucitoare". Îl consideră un apel la o schimbare iluminată. Ochiul este abilitatea confreriei de a se infiltra pretutindeni şi de a supraveghea totul – totodată, aşa se scrie litera grecească delta, care este simbolul matematic pentru schimbare, tranziție sau... Noua Ordine Mondială. Novus Ordo Seclorum sau Noua Ordine Laică, adică nereligioasă, care contrazice flagrant textul înscris, alături, în dreapta sus, pe aceeaşi bancnotă de un dolar: „In God we trust" (În Dumnezeu noi credem). Cum s-a ajuns aici?

Am ridicat amândoi sprâncenele a mirare şi eu îi făcui semn lui Stephan să continue, deoarece atât eu cât şi Ana-Maria eram nerăbdători să aflăm finalul.

- Să comandăm întâi trei ginger beer, adică bere din ghimbir, că statul degeaba este creația diavolului, nu-i aşa Gyuri?

- Cam aşa, încercai eu să-l aprob.

- Trebuie să mergem cu mulți ani în urmă, adică în perioada preşedinției lui Franklin Delano Roosevelt (1933-1945), când vicepreşedinele său era Henry Wallace, un mason de rang înalt, care avea cu certitudine relații cu Iluminații... Wallace i-a propus lui F. D. Roosevelt ca Novus Ordo

Seclorum să devină New Deal (politica de reformă economico-socială susținută de administrația Roosevelt, în anii 1933-1945, de redresare a economiei americane, distrusă de criza economică din 1929-1933). F. D. Roosevelt a aprobat imediat propunerea vicepreşedintelui Wallace, deoarece amândoi se aveau ca frații. F. D. Roosevelt era şi el un binecunoscut mason. Fiecare moment din viață este un miracol şi un mister, de aceea suntem pe această lume, ca să facem alegeri...

Vremea se schimbă repede pe țărmul Pacificului, acum e soare şi în 30 de minute apare „Purple Hase", o ceață deasă prin care nu se mai vede nimic, doar se aude, din 2 în 2 minute, semnalul sonor din port, care se declanşează automat la lăsarea ceții. Dimineața se aude la fereastră cum picură condensul format din cauza diferenței de temperatură dintre aerul foarte cald şi apa destul de rece a oceanului, mai ales în zilele când se deplasează curenții reci dinspre Alaska. Nu departe de Saltcreek Beach, unde aproape zilnic am călcat plaja, când nu e ceață, se poate zări insula Katalina.

Catedrala de Cristal

Este o zi însorită, ca toate care au fost până acum şi am rămas puţin pe gânduri la o ceaşcă de cafea, când Stephan îmi strigă:

- Gyuri, dacă nu mergem pe ocean la pescuit, hai să mergem spre Anaheim, unde în apropiere se află Disneylandul.

Nu puteam să-l refuz şi am răspuns okay, fără crâcnire.

În timp ce îmi aranjam centura de siguranţă, în luxosul automobil de teren, Stephan mă provoacă printr-o întrebare: Cine o fi marele şef al grupărilor eretico-oculte din ziua de azi?

- Hm, aici este greu să-ţi dau un răspuns direct. În schimb pot să-ţi spun cine sunt subordonaţii lui, adică mai marii şefi de aici şi de dincolo de Atlantic. Desigur că rămâne spaţiu de interpretare, unul exoteric, pentru truditorii de rând sau sclavii contemporani, şi altul ezoteric pentru oligarhia iniţiaţilor.

În timp ce rulam cu peste 100 de mile pe oră, pe „carpool only" apare în stânga noastră, un turn înalt strălucitor, care decupa cu strălucirea lui un albastru ceruleum dintr-un tablou al lui Monet. Nu ne venea să credem, amândoi ne întrebam ce o fi,

cu toate că Stephan trecuse de sute de ori pe acest freeway!

- Hai să vedem, parcă am uitat cu totul de Anaheim, de Disneyland.

Virăm imediat la stânga pe primul jgheab, deasupra noastră fiind alte şase jgheaburi suspendate şi ieşim de pe autostrada principală, când apare indicatorul cu Garden Grove, iar la aproximativ 100 de metri, în faţa noastră apăru silueta impozantă a unei Catedrale de Cristal, o clădire unică în lume. Totul realizat la scară cosmică. Am intrat amândoi, într-o antecameră, unde o statuetă de cristal, reprezentându-l pe Mântuitor, ieşea dintr-o matrice subterană şi reintra la loc, necontenit. Am simţit o stare de purificare şi încărcare energetică deosebită. Această grandioasă lucrare, realizată de preotul dr. Robert A. Schuller, în 1955, poate adăposti la liturghie peste 3000 de enoriaşi catolici. Are 17000 tuburi de orgă. La celebrarea de 50 de ani au venit aici numeroşi invitaţi, personalităţi marcante.

Ne-am retras apoi în imediata apropiere a Catedralei de Cristal, la un ceai, să medităm puţin la această grandioasă creaţie a celei mai ciudate fiinţe de pe planetă.

- Când te dezvolţi spiritual, oamenii vor veni spre tine. În fiecare clipă luăm decizii care ne influenţează evoluţia.

Cu toate că Stephan era un bun designer, era obsedat de alimentaţia organică, de parcă cineva,

undeva sus de tot, a început un adevărat genocid alimentar. Eh, nu aveam de ales, aşa că l-am ascultat în continuare, dar tot mai atent, sorbindu-i fiecare frază.

- Cu cât mănânci mai multe alimente proaspete (neambalate, neprocesate termic şi chimic), cu atât vei avea mai multă energie. Am văzut oameni foarte bogaţi servind masa în fast-fooduri... Deşi e foarte păgubos să ne îndepărtăm de mama natură. Da, e cumplit, dar cu voia noastră sau fără, experimentele continuă, pe o populaţie ignorantă din punct de vedere cultural, care-şi găseşte singurul refugiu în mâncare, cât mai „gustoasă" şi mai abundentă. Nu se gândesc deloc la efecte secundare, la modificări genetice, totul e să simtă cât mai multe gusturi la nivelul papilelor gustative pe aleea axon-dendrită-scoarţă cerebrală. Atâtea naţionalităţi şi culturi – atâţi oameni dornic fiecare de căpătuială, trebuie ţinuţi în ordine şi disciplină. Legile, aici, sunt foarte dure. Dacă, spre exemplu, Ana-Maria îi spune unui pacient „ar fi mai bine să luaţi alt medicament mai ieftin şi mai puţin nociv" decât cel prescris de medic, tu, ca farmacist poţi fi trimis direct la închisoare şi-ţi pierzi şi licenţa, dreptul de a profesa. Nu poţi, însă, şi mă refer la guvernul federal, să ţii în frâu un conglomerat de naţionalităţi, să-i integrezi pe toţi în societate fără să asiguri distracţie şi alimente de toate felurile şi pe toate gusturile – europene, asiatice, africane etc. Frica domină totul aici şi se va extinde pe toată

planeta. Totul are opusul lui în această lume: existență-non-existență, protoni-electroni, rai-iad. În Feng Shui există: antimateria este yin, materia este yang. Totul e în echilibru: planetele, galaxiile, lichidele celulare, sânge-limfă, echilibru acido-bazic, nord-sud, est-vest.

Marile companii producătoare de medicamente nu urmăresc, prin producția lor, să trateze bolnavii, ci să le vândă cât mai multe produse, să obțină profituri uriașe și să aibă tot mai mulți clienți. Dacă fiecare dintre noi, în această lume, am fi sănătoși, mega-companiile ar da faliment. În școlile medicale superioare de pretutindeni, studenții medicinişti sunt învățați două lucruri: să prescrie medicamente, să taie fragmente anatomice, ale corpului uman, care înseamnă chirurgie. Medicamentele nu sunt răspunsul la prevenirea și tratamentul bolilor. Ei folosesc televiziunea, radioul, ziarele, plătesc celebrități din lumea filmului, să convingă populația că apariția unui nou medicament pe piață este nemaipomenită, chiar dacă acest produs va fi după un an retras. Totul e cât profit s-a înregistrat, câte milioane de euro sau de dolari. Numai datorită inofensivei aspirine mor anual, în America, două mii de oameni!

- Păi nu mai e nevoie de războaie mondiale; alimentele modificate genetic, emulgatorii, amelioratorii, tsunami, cutremurele, tornadele, toate fac victime cât două războaie mondiale la un loc și astfel Caput Mundi se mută într-o insulă, de unde

planeta va fi dirijată, controlată pas cu pas, printr-o armată de clone. Cu toții vom avea cetățenie planetară aero-terestro-acvatică supercontrolată. Iar stațiile de reîmprospătare a iluziilor vor funcționa non stop.

Prin ceața purpurie

Suntem la sfârşitul lunii septembrie şi soarele, la apus, este înghiţit dintr-odată de o perdea de ceață care cuprinde rând pe rând toate ambarcațiunile din portul Dana. Vremea se schimbă repede pe coasta Pacificului. Apare „Purple Hase'', o ceață purpurie prin care nu se mai vede la doi paşi. Stau pe o bancă şi liniştea portului este străpunsă ca de un pumnal de sunetul monocrom al sirenei din port, care a pornit în mod automat la căderea ceții. Gândul că sunt singur, la atâtea mii de kilometri de casă, îmi dă un fior rece pe şira spinării, dar mă consolez repede la ideea că totul se va termina cu bine, chiar dacă mâine voi pleca pe un vas pescăresc, în largul Pacificului şi în următoarele zile voi străbate coasta vestului îndepărtat, din Paso Robles, un ținut arid, cu Pacific Surfliner, un fel de săgeata albastră de la noi, spre San Diego şi Tijuana.

Stephan şi Ana-Maria mă recuperează din Dana Harbour şi în Lexus îmi spun că vom lua cina, la Taiko, în Irvine, o frumoasă localitate din apropiere, în direcția L. A.

- Aici, în Irvine, se află o puternică comunitate japoneză... Sunt foarte mulți ce-i care vin la acest vestit restaurant...

Mă tot întrebam de ce o fi atât de căutat, doar în imediata apropiere sunt încă zece restaurante.

În cincisprezece minute suntem în față la Taiko, care, ca să fiu sincer, nu impresionează decât prin simplitate! Într-un neîncăpător hol de primire, aşteptau cel puțin opt persoane –, mai precis două familii, una europeană şi cealaltă asiatică. Ultimii păreau chinezi sau tailandezi, în nici un caz nu erau japonezi. Am început să-i deosebesc pe japonezi de restul asiaticilor, atât prin prisma fizionomiei sau mai precis a segmentelor anatomice ale feței, dar şi prin comportament.

Nu vreau să vă plictisesc cu astfel de amănunte... Interesant, din momentul intrării în restaurant, este aranjamentul Feng Shui, care în câte clipe te face să uiți de toate grijile zilei, de angoase, nostalgii, ură, iubire, şi dintr-un vulcan în erupție, eşti transformat într-o mare de liniște. De aici să vină, oare, forța de atracție a acestei oaze japoneze? Nu, nu pot să cred, mai sunt şi oamenii, personalul care în afară de politețea de protocol vest-europeană, au învățat să cultive relația sinceră, caldă, interumană. Aici este unul din marile secrete pe care noi trebuie să le descoperim în fiecare an, dar vai cât de departe suntem de aceasta!

Toți trei ne-am aşezat ca la bar, dar fiecare avea în față masa lui, iar printr-un parbriz în formă

de semicerc putea fi urmărită întreaga activitate de preparare a meniului: prepararea peştelui proaspăt, tăiat file, învelit în alge marine cu orez, felul cum se prepară wasabi, apoi ceaiul verde, şi nu în ultimul rând felul cum este servită băutura din orez, sacheul. Fiecare client îşi are cupa, de formă pătrată, făcută din lemn de cireş, pe care îi stă scris numele şi din care numai şi numai el bea sacheul, chiar dacă revine peste un an sau mai mulţi. Tot ce mănânci vezi cum este pregătit de faţă cu tine. Cu toate că până atunci nu am mâncat peşte crud sau sushi, am devenit un împătimit al gastronomiei japoneze. Ana-Maria se uită de jur împrejur, ca nu cumva să o audă cineva, şi mă întrebă:

- Gyuri, ai văzut vreun japonez obez?

Cu coada ochiului mă uitai prin tot localul, dar singurii supraponderali aparţineau unei familii de californieni, care probabil au fost sfătuiţi să înceapă o cură de slăbire la Taiko.

Nu, într-adevăr, nu am văzut japonezi obezi şi mi-am dat seama că tot răul porneşte de la alimentaţia artificială, cu monoglutamat de sodiu, emulgatori, amelioratori, fructe şi legume modificate genetic, pui cu 4-5 picioare, porc cu 6-8 jamboane ş.a.m.d. Magicul ochi din delta egipteană veghează asupra bunăstării noastre şi profitul lor este asigurat iar tu, ignorantule, ţi-ai plătit în avans biletul pe un tren cu sens unic, dar nu poţi fugi de cel care eşti!...

La întoarcere spre Dana Point, în cabriolet, văd o lună plină care îmi muşcă din aura magnetică, bucată cu bucată, şi odată cu zbuciumul mareei simt furnicături în palme şi un flux-reflux sanguin îmi arde faţa. Oare ce puteri mai are luna, oare de al câtelea simţ am avea noi nevoie ca să o putem înţelege?

Tot aşa întrebându-mă am ajuns acasă, de pe Blue Lantern, pe Laguna Niquel, o alee superbă străjuită de cocotieri maiestuoşi.

Aici zilele sunt călduroase, iar briza oceanului te face să te simţi excelent, dar după ce soarele alunecă în asfinţit se răcoreşte brusc. Ana-Maria acuză dureri de cap, un disconfort legat tot de fazele lunii. Fiind farmacistă nu ia sedative sau antialgice, deoarece toate au efecte secundare şi interacţiuni nefaste, preferă aplicarea unor magneţi pe aria dureroasă, magneţi de 9000 de gaussi. Fiind atât de puternici, nu trebuie lăsaţi mai mult de 15 minute. Durerea dispare ca prin minune, fără să apeleze la droguri. Aici se prescriu foarte multe antidepresive, cum este Prozac, mai ales că se face reclamă. Cutare actor de la Hollywood, Nicolas Cage sau Tom Cruise, după al nu ştiu câtelea divorţ s-a liniştit cu nervii, luând acest medicament sau drog. Pe de altă parte, statistica lui Kevin Trudeau, autorul controversatei cărţi "Curele naturale", spune că numai efectele secundare ale Prozacului ucid anual 137.000 de americani!

Who are they?! Cine sunt ei, adică Iluminații, cei care au început globalizarea, adică transformarea planetei, unde peste tot eşti urmărit, monitorizat, terorizat de camere de luat vederi, instalate pe străzi, autostrăzi, shopuri, toalete, unde intimitatea este un vis frumos care încet, încet dispare complet. Ei trebuie să ştie tot, să dirijeze tot, să-ți dea tratamentul pe o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în funcție de câți bani ai să le virezi în cont. Cei cu pensii sociale, când se îmbolnăvesc, cei care nu au avere sunt menținuți în viață un an, pentru că nu este cazul să se cheltuiască prea mult cu ei. De regulă centrul medical unde sunt "tratați" aceştia se află situat între rețele cu stâlpi de înaltă tensiune. Se ştie că în scurt timp din cauza unor frecvențe nefaste, apar celule nonsens, leucoplazice, care asemenea celulelor embrionului uman au o rată de înmulțire ultra rapidă, care duc în scurt timp la deces.

- Cred că nu vrei să afli ce pățesc muritorii care se îndrăgostesc de zei? îmi şopteşte bunul meu prieten Paxton.

Măi, parcă nu-mi vine să cred ceea ce văd. De cealaltă parte a superbei şosele, un alt centru medical, o clădire numai din sticlă şi aluminiu, opulentă, strălucitoare ca un briliant în bătaia soarelui californian, unde, ați ghicit, "locuiesc'' pensionarii, cei cu pensii private, care trebuie cu totul altfel îngrijiți şi menținuți cât mai mut posibil în viață.

- Păi de ce, Stephan?

- Dacă îi termină rapid, apar copiii, ne-poții moștenitori, iar Ei nu mai au ce mulge, așa că acești pacienți trebuie operați, tratați, recuperați, până când singuri spun că nu mai au cu ce să plătească atâtea ședințe terapeutice și atunci, cu zâmbetul pe buze, sunt transferați dincolo, între stâlpii de înaltă tensiune, unde repede fac complicații, adică un melanom malign, spre exemplu, care în 2-3 luni a "rezolvat'' cazul!

- E târziu, mă scuzați, eu merg la culcare, mâine ne așteaptă pescuitul în largul oceanului, trebuie să fiu odihnit.

Nu pot totuși să închid ochii și mă tot gândesc unde s-a ajuns – totul se învârte în jurul banilor: It's all about money!

Am pornit la început pe urmele congregației Opus Dei, la care Dan Brown face doar o referire la începutul cărții sale de succes, însă nu amintește de fondatorul ei, preotul Josemaria Escriva (1902-1975), nici de faptul că acest episcopat, de o demnitate deosebită, face parte integrantă din Biserica Catolică.

Opus Dei a fost fondat în Spania în 1928 și azi are filiale în peste 61 de țări. Rolul acestei prelaturi (O. D), este calea unei sanctificări în ziua de lucru, precum și îndeplinirea datoriei comune de creștin. Monseniorul Escriva a murit la Roma, în 26 iunie 1975. A fost beatificat de Papa Ioan Paul al II-lea,

în 17 mai 1992, în piața Sf. Petru din Roma, în prezența a 300. 000 de oameni.

În 6 octombrie 2002, Papa Ioan Paul al II-lea l-a canonizat pe fondatorul lui Opus Dei, în prezența unui imens public şi a unor pelerini din circa 80 de țări. În cazul că Opus Dei ar fi însemnat, conform spuselor autorului Codului da Vinci, o "congregație care a stârnit controverse la Vatican... utilizarea unor tehnici de coerciție şi spălarea creierelor...", practicile periculoase sub numele de mortificare corporală par acum pure speculații ale unui autor de talent care dorește cu orice preț să provoace cititorul, indiferent de religie, rasă sau convingere politică. Totuşi, un măr al discordiei există –, sunt menționate lucruri pe care nu am putut să le accept. Opus Dei a primit, se spune, donații de la diferite instituții private sau de stat, şi nu le-a refuzat nici pe cele venite din surse îndoielnice. Nu tot ce e superb, este şi binecuvântat. Opus Dei are răspuns la toate întrebările tale, de aceea n-are de ce să-ți fie frică, sau e un coşmar de iluzii pentru cel care caută adevărul, sunt sloganuri cunoscute printre adepții acestei congregații catolice...

De dimineață ne-am adunat vreo zece pescari, dornici de aventură...

Un rockfish, numai bun de mâncat

Este o mare diferență între un vas de croazieră şi un vas pescăresc de mici dimensiuni. Pe cel dintâi te simți ca în avion, pe vasul pescăresc stai în majoritatea timpului pe punte, în picioare, de unde pescuieşti, iar tangajul provocat de valurile imense din Pacific îți creează senzația permanentă că te răstorni peste bara de lemn, singurul lucru care se mai află între tine şi ocean.

Am pornit din Dana Point Harbour cu vasul de pescuit San Clemente, botezat astfel după localitatea şi centrala nucleară construită pe malul oceanului, în imediata apropiere. Înainte de ieşirea în larg am făcut aprovizionarea cu momeală vie de pe un vas de pescuit de mari dimensiuni, pe nume California Bait Supply, amintind de vasele fantomă, scufundate, care din când în când apar la suprafață –, un vas ruginit care zilnic furnizează sute de kilograme de stavrizi, calamari şi mici caracatițe, din cele pe care iubitorii de pescuit oceanic le pun în ac, sperând să dea marea lovitură. Deasupra bazinelor în care se găsesc micile vietăți subacvatice stau la pândă egrete albe cu moț, iar dacă prin ochiurile plasei scapă vreun stavrid, acesta devine imediat invizibil în ciocul lor ascuțit.

Încet, încet, după aprovizionarea indispensabilă pescuitului oceanic, ieşim în larg. În urmă, imaginea portului devine din ce în ce mai ştearsă, doar dealurile californiene, presărate cu mii de vile cochete, se mai zăresc ca nişte fulgi din vată albă de zahăr, contrastând cu verdele cocotierilor.

Îmi iau undiţa din rastel, îmi pun în piept ecusonul cu licenţa de pescuit oceanic şi agăţ în ac un stavrid şi aştept până când plumbul atinge fundul oceanului. Sesizez curând o primă zvâcnitură de băţ şi nu-mi vine să cred, la a doua contrez şi adun cu repeziciune nailonul pe butucul mulinetei de ocean, până când apare deasupra valurilor un peşte ciudat, de culoare roşie, cu ţepi mari pe spate. Era un rockfish, de peste două kilograme, numai bun de mâncat, dar în perioada septembrie-octombrie nu ai voie să-l prinzi, aşa că la recomandarea unui angajat al vasului a trebuit să-l eliberez. Pentru mine a fost un eveniment, pentru că, dintre toţi pescarii, mult mai experimentaţi decât mine, am prins primul peşte. Împrejur valurile creşteau tot mai mari, iar focile şi delfinii se zbenguiau, fără să le pese de nimic, în jurul nostru. La un moment dat, această coajă de nucă sălta tot mai puternic pe coama valurilor, încât am simţit că nu-mi mai pot ţine echilibrul pe punte şi dintr-o dată mi s-a făcut rău, dar rău de tot, încât m-am aplecat deasupra barei din lemn şi mi-am basculat tot ce aveam în stomac, după care vreo două ore am stat numai pe burtă, să-mi revin. Am

ratat aventura pescuitului pe ocean, dar am putut vedea cum un pescar de lângă mine a capturat un yellowtail, o specie de peşte oceanic cu aripioarele galbene, care cântărea peste 30 de kilograme.

Viaţa câştigă întotdeauna, noi suntem mereu cei care pierdem, aşa s-a încheiat pescuitul oceanic, care trebuie să recunosc este complet diferit de cel practicat de mine în copilărie pe malul bălţilor sau al râului Timiş.

Puteam să sper că aventura, pe buza oceanului cu Pacific Surfliner, nu va mai fi atât de acidă. Acest tren porneşte din Paso Robles, trece prin Santa Barbara şi alte multe staţii, până în L.A., iar apoi, tot pe marginea oceanului, trece prin Anaheim, Irvine, San Juan Capistrano, unde voi urca eu, mâine, până în San Diego-old town şi San Diego (Tijuana).

Dimineaţa Ana-Maria pleacă prima în jurul orei opt şi jumătate în Mission Viejo, la Medical Center Road, la câţiva kilometri de Dana Point, locul ei de muncă de la parterul unui uriaş building, unde vin mii de pacienţi la consultaţii şi tratament, la etajele superioare. Nu departe este secţia de chirurgie, biserica, dar şi crematoriul, în caz că operaţiile eşuează.

Eu şi Stephan Paxton am mai rămas pe terasă la o cafea organică, după ce am servit germeni de soia, germeni de floarea soarelui sau germeni de mazăre. Timpul trecea repede şi trebuia să ne grăbim, să ajungem în gara din San Juan

Capistrano, aşa că ne urcăm în jeep şi într-un sfert de oră suntem într-un orăşel superb, care a păstrat patina vremurilor de mult apuse din Far West. Un oarecare corsar portughez, pe nume Adobe, este menționat printre primii care ar fi pus piatra de temelie a acestui oraş. Gara era, de asemenea, scoasă din recuzita unui film western, cu o sală de aşteptare cu bănci din lemn, iar afară un peron simplu, de unde se vedeau două linii de cale ferată, una care venea dinspre Paso Robles sau de mai aproape de L.A. şi cealaltă care venea din sens opus, adică dinspre San Diego.

M-am dus la casa de bilete care părea mai degrabă o improvizație, adăpostită cum era într-un vagon de pe vremea lui Joachim Murietta sau El Bandito, un fel de Robin Hood, al cărui nume e inscripționat pe o stâncă în Mision San Juan Capistrano. Am păşit aşadar în interiorul acestui vagon de persoane unde, spre surprinderea mea, se găsea o casă de bilete curată, la care un domn casier cu ochelarii pe nas şi cu mâne-cuțe negre m-a salutat zâmbind respectuos cu un "Hi mister, have a drive licence?", la care eu i-am întins permisul de conducere, să-mi personalizeze numele pe biletul de călătorie pe Pacific Surfliner, din San Juan Capistrano, până în San Diego (Tijuana) şi înapoi. Am plătit în jur de 28 $ şi, cu aceeaşi amabilitate, mi s-a înmânat biletul de călătorie care conținea, de luni până duminică, toate pornirile şi sosirile din San Diego spre San Juan Capistrano. În gara de la

Los Rios am aşteptat 10 minute şi Pacific Surfliner, aparţinând companiei naţionale Amtrak, a sosit impunător în mica gară. Un tren mo-dern şi confortabil, care într-o oră şi douăzeci de minute urma să oprească în San Diego-Old Town. Credeam că voi ajunge în San Diego downtown, dar la mijlocul săptămânii, în acea zi de miercuri, 28 septembrie 2005, cursa nu mergea ca de obicei până în downtown, ci numai până în Old Town, unde, cu o staţie mai înainte, au coborât toţi pasagerii. Eram puţin dezorientat, neştiind cum mă voi descurca până în Sea World Drive, necunoscând drumul pe care trebuia să-l urmez până în Sea World Adventure Park, unde se află Shamu Home, cea mai mare dresură de balene ucigaşe din lume.

Am coborât din vagonul meu pe peron, unde am întrebat un cetăţean de culoare cum procedez ca să ajung în San Diego downtown şi apoi la Sea World Drive. Amabil, incredibil de politicos, a venit cu mine până la automatul de bilete pentru tramvai care, în schimbul a 5 $, mi-a emis bilete dus-întors până în Downtown, şi din Downtown până în Sea World Adventure Park. Nu pot să comentez nimic în privinţa afro-americanilor din California, care sunt deosebit de amabili. E adevărat că aceştia sunt mult mai puţini ca număr în comparaţie cu cei din NYC sau Chicago. San Diego este port dar şi punctul de unde pleacă în diverse misiuni portavioane, submarine ale flotei de

război americane. În gara din San Diego downtown se poate admira macheta portavionului "San Diego".

Am ajuns, în fine, după ce am luat autocarul cu nr. 9 blue, la Sea World, un complex acvatic şi de divertisment imens, probabil cel mai mare din lume, situat nu departe de aero-portul San Diego, de unde în fiecare minut decolează un avion de linie. Am cumpărat un bilet pentru întreaga zi, costând în jur de 50 $, în felul acesta putând pentru prima dată în viaţă nu numai să admir delfinii din Pacific, dar să le ating şi pielea catifelată, asemănătoare celei de căprioară ude, pe care o folosim pentru ştersul geamului de la maşină.

Delfinii se jucau cu noi, câteodată îmi luau toată palma în gură, se frecau de braţele mele, răţoindu-se a plăcere, apoi alunecau spre adânc lovind puternic apa cu înotătoarea dorsală, formând un evantai în cascadă, care ne uda peste tot spre bucuria noastră, dar mai ales a copiilor. Lumea subacvatică are regulile ei, e atât de deosebită de lumea noastră, terestră. Noi, oamenii, rătăcim în scurta noastră existenţă terestră, chinuiţi de necunoscut, de aceea iubim aventura. De aceea am acceptat provocarea cu mine însumi, în acest loc unde valurile oceanului înaintează precum un tăvălug uriaş, aruncând pe întinsa plajă plasele şi otgoanele sfâşiate, împreună cu cochilii sparte, fragmente de peşti şi alge uriaşe sub forma unor baloţi de frunze veştejite, şi unde nisipul este atât

de fin încât ai impresia că aluneci pe o imensă oglindă de sticlă. Sea World este un parc de distracții, dar şi o imensă oază de viață acvatică şi subacvatică, unde înaintezi prin tunele imense din sticlă, printre specii de rechini uriaşi, de la rechinul leopard la înfricoşătorul marele alb, care înaintează imperturbabil într-un circuit închis deasupra sau dedesubtul tău. Aici mă simt ca un naufragiat pe o insulă a cunoaşterii, unde realul e posibil chiar fără frământarea intelectului, mă simt eliberat, printre uriaşele cetacee, de un real lipsit de semnificații. Pe lângă aventurile în barcă, în circuitul diabolic de pe toboganele acvatice din lumea virtuală a Atlantidei, aşa zisa "Journey to Atlantis" (Călătorie în Atlantida), unde ai senzația morții iminente, şi unde toate celulele corpului tău fierb în clocot de adrenalină, prin ceața şi aburul unor vulcani virtuali, păşeşti spre un eter interogativ, ce devine pasiune şi real, singurul mod de existență spirituală, descoperi la tot pasul alte habitate, cu specii de "crocodili" care au coadă de peşte, colonii de pinguini arctici, care stau pe banchize de gheață şi plonjează rând pe rând în apa înghețată, într-un joc interminabil doar de ei înțeles. Specii de pinguini –, imperiali, liliputani, rațe arctice, urşi polari, un întreg lanț trofic, o înghesuială genetică de specii, care se perindă sute de metri, ca o uriaşă perie peste retina ta, nu poate să nu impresioneze, chiar dacă oboseala musculară este redusă de travaliul benzilor rulante. Mă întreb dacă în aceste oaze acvatice sau

parcuri semiartificiale, speciile îşi pot găsi salvarea sau doar izola-rea genetică, care va naşte o nouă specie prin pierderea iremediabilă a altora. La urma urmei, nebunii conduc lumea aceasta, dar orizontul poate să fie sfârşitul unei zile şi începutul unei noi speranțe.

Orice transpunere psiho-mentală este o descărcare a ideilor prin dialog. Ideile sunt fragmente dintr-o interminabilă dispută. Dacă secolul XIX a fost etichetat drept “Stupid century” sau “Stupid age”, secolul XX, începutul dezumanizării speciei umane, secolul XXI sau începutul mileniului trei ar trebui etichetat drept începutul globalizării şi transformării speciei umane în clone umane în scopul formării unui stat unic...

Am încercat să mă liniştesc după ce am ieşit dintr-un cinematograf ultramodern, unde am vizionat un film tridimensional, cu durata de o jumătate de oră, dar care mi s-a părut că a ținut mult mai mult, prin efectele optice, sonore, cu jeturi de apă, țâșnind din colțurile scaunelor din piele şi care ne udau din toate părțile. La unele scene, îți venea să te ascunzi sub scaun, pentru că iluzia optică era atât de puternică, încât te prăbuşeai în scaun de frică, să nu te atingă vârful spadei sau scuipatul unui matelot de pe vasul fantomă. Am rezistat victorios şi acestei experiențe, pe care prea curând nu vreau să o repet şi am început să mă plimb pe aleile unei grădini japoneze, urmărind

perechi de tineri supraponderali, dacă nu chiar obezi, cum sorb limonade gelificate din pahare de 2 litri, ronțăind pop corn din pungi supradimensionate de hârtie. Acesta nu poate să fie decât apusul unei civilizații, care este privită tot mai insistent de ochiul din Trinacria, sau simbolul piramidei Iluminaților. Suntem dirijați, monitorizați, înregistrați, manipulați din spatele camerelor de luat vederi, vizibile, mai puțin vizibile şi din ce în ce mai invizibile, la tot pasul, până în cele mai intime momente din viața noastră, fără să ripostăm, fără să cerem cea mai mică socoteală. Teluricul înfrânge umanitatea, setea de a şti, de a trăi. Realitatea va fi asasinată de virtual, iar proscrişii, nonconformiştii vor putea fi asasinați în atâtea şi atâtea moduri... Legile şi universul nu au apărut simultan, dar au ajuns realități interdependente. Putem supraviețui doar printr-o interdependență, provizorie, cu Iluminații, tartorii acestei lumi abjecte.

Arşița soarelui californian era prezentă, chiar după-amiaza târziu, iar eu îmi grăbeam paşii spre tribunele unde se dădea ultima reprezentație a zilei, dresura de balene orcas sau dresura de balene ucigaşe, loc denumit Shamu Home, după numele celei mai inteligente balene din show, care se numea Shamu. Nu mi-am imaginat niciodată că aceste cetacee pot fi în primul rând dresate.

Rând pe rând scaunele din tribune au fost ocupate de familii cu copii gălăgioşi care cereau

coca-cola, fanta sau pop corn fetițelor care circulau printre rânduri, cu tăvile de soft drinks-uri şi dulciuri agățate după gât. Aşa începe orice show, cu vânzătorii ambulanți, care strigă în gura mare ce au de vânzare, parcă să-ți facă încălzirea pentru ceea ce are să urmeze. În fața noastră se afla un bazin uriaş, oferind posibilitatea să vezi ce se întâmplă sub luciul de apă. În mijlocul acestui lac se afla o insulă artificială, cu un ecran imens de plasmă pe care puteai viziona întreg spectacolul, în acordurile unei sonorizări exotice. Acest show mai are o singură replică, realizată, ceva mai recent, în Florida.

Este greu de descris în câteva cuvinte ce putea face această imensă balenă Shamu, dar e destul să spun că mergea pe spate, cu o viteză incredibilă, sau țâşnea de sub apă cu dresoarea pe bot, pe care o arunca în aer, după care o recupera din apă, o prelua pe frunte şi o ținea vertical, ca pe o statuie vie, plimbând-o, prin fața noastră, în ropote de aplauze. Celelalte balene erau numai starlete pe lângă experimentata Shamu, iar spre final făceau tumbe şi dădeau câte o coadă, udându-ne din cap până la picioare chiar şi pe cei care ocupam locuri în ultimele rânduri ale tribunei. Cu t-shirt-ul şi pantalonii uzi leoarcă, am părăsit incinta imensului parc Sea World din San Diego, îndreptându-mi paşii spre stația de autobuz 9-blue, sub razele prietenoase ale unui apus de soare incandescent. În cele zece minute de aşteptare, hainele mele s-au

uscat complet şi iată că apare autobuzul albastru cu numărul 9, care avea să mă ducă câteva staţii, după care trebuia să iau tramvaiul până în gara din downtown San Diego.

Se făcuse seară şi luminile marelui oraş te fascinau prin reclamele lor multicolore... Am ajuns, în cele din urmă, în San Diego-Tijuana, la capăt de linie, o greşeală care pe bătrânul continent putea să te coste pierderea trenului, dar nu şi aici, la graniţa dintre California şi Mexic. Trebuia să mă reîntorc două staţii, la gară. Am luat tramvaiul în sens invers, numai că m-am trezit într-un vagon aproape gol, în care se mai afla un singur tânăr, care asculta muzică la căşti. Am fost nevoit să-l deranjez, iar el, amabil, îmi spuse că merge tot la gară, dar că i se pare curios că tramvaiul este aşa de gol, apoi îmi mărturisi că zilnic face naveta pe această rută. Am stat liniştiţi, tramvaiul s-a pus în mişcare, iar într-un anume moment tânărul care, aveam să aflu, era un transfug cubanez, sătul de raiul comunist a lui Fidel Castro, se sculă brusc şi îmi spuse că nu o luăm în direcţia bună... Era prea târziu, trebuia să aşteptăm cu calm oprirea, apoi să vedem ce vom face mai departe. Eram calm, mai aveam două ore până pleca "Săgeata albastră" californiană sau Pacific Surfliner. În fine, tramvaiul scrâşni din frâne, oprindu-se brusc, iar eu şi proaspătul meu companion coborârăm repede, trezindu-ne într-un depou.

De acolo chiar nu m-aş fi descurcat singur, până dimineaţa, dar cubanezul, care avea deja cinci ani de America, îmi spuse:

- Nici o problemă, amice, de aici cunosc drumul până la gară şi nu va mai trebui să urcăm în nici un tramvai!

Am acceptat propunerea cu toate că seara, la noi, ca şi la New-York, e riscant să mergi cu un necunoscut. A fost o plimbare plăcută, răcoroasă, o conversaţie incitantă despre regimurile comuniste, din ţările noastre de origine, despre evadarea mea pe Dunăre, despre cei care au murit pe clisura fluviului, fără să fie nici până azi cunoscut numărul lor. Cubanezul a început să-mi spună că evadarea lui a fost mai "terestră" –a primit o bursă de studii în Mexic, iar după terminarea ei s-a strecurat pe sub gard, în Tijuana şi astfel a ajuns să se stabilească în San Diego.

Mai trist, a continuat cubanezul, este că nu putea să se întoarcă, să-şi viziteze părinţii, fraţii, prietenii, atâta timp cât se menţine la putere regimul comunist Castro. Eu am trecut exact prin ce ai trecut şi tu, i-am răspuns, în timpul regimului ceauşist... Dar voi aţi scăpat de teroare din '90, dar noi...

Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa! sună cam fals, parcă i-aş fi spus "nu trebuie să-ţi pierzi senzaţia spre infinitul speranţei" – regimul Castro e la apus, Cuba va intra, în următorii ani, în rândul tinerelor democraţii, am continuat să-l încurajez pe

interlocutorul meu nocturn, când deodată mă trezii în faţa unei statui multicolore reprezentând un indiancare îşi duce în spate camaradul, rănit. Era chiar în dreptul gării din San Diego. Cu toate că ne-am cunoscut în urmă cu 40 de minute, ne-am strâns mâinile, cu emoţia unei despărţiri dintre doi vechi prieteni şi ne-am urat reciproc mult noroc în tot ceea ce va urma.

Fântâna de la intrare arunca jerbe multicolore de apă, care împrospătau aerul din jur, iar eu mai trebuia să aştept o jumătate de oră până la plecare, timp în care am trecut de pe un peron pe altul, ca să admir modesta clădire în stil tipic mexican, cu multe arcade şi ţiglă în formă de ruladă. Ceea ce m-a surprins era lipsa unui ceas, în această mică gară, dintr-un oraş mare ca San Diego, dar America are curiozităţile ei.

În interiorul gării erau bănci de lemn, un fast-food, iar pe mijloc, într-un imens acvariu din sticlă, macheta portavionului "San Diego". Din portul San Diego pornesc în misiune toate navele de război ale flotei americane, asta căuta parcă să spună această machetă prăfuită din modesta gară San Diego.

Am luat loc în compartimentul meu din Pacific Surfliner, vis-à-vis de o doamnă care avea un imens Retriver şi o fetiţă, care îl mângâia tot timpul pe docilul patruped pe care îl striga când Snoop, când Doggy, ceea ce îmi aducea aminte de un actor de culoare holywoodian, Snoop Doggy Dogg, care excela mai ales în filmul de comedie. Mama fetiţei

croşeta şi vorbea într-una, mai mult pentru ea şi pentru câine decât pentru fetiță.

La un moment dat mă întrebă până unde călătoresc, eu îi răspund politicos, iar ea îmi spune că merge până în Santa Barbara, asta era cu multe stații după L. A. După accent şi-a dat seama că nu sunt din partea locului şi a început să mă bombardeze cu o serie de întrebări, după care a început să vorbească despre viața ei, că urăşte bărbații, că acum e mai bine că este singură, adică numai trei, ea, fetița şi cățelul şi tot aşa nu se mai oprea din turuială. Aşa am ajuns în San Clemente Pier, iar la stația următoare trebuia să cobor şi numai ce aud în difuzor că urmează San Juan Capistrano. Mi-am cerut scuze în mod politicos, spunând că trebuie să cobor la următoarea stație, la care guraliva femeie din Santa Brbara mi-a urat mult noroc, să ajung cu bine acasă, iar eu eram bucuros că nu mai trebuie să mă concentrez la toate întrebările ei idioate. Eram curios dacă la ora 11 seara Stephan Paxton a ajuns în parcarea gării din San Juan Capistrano sau nu şi dacă va trebui să găsesc un taxi, până în Dana Point.

Surpriză, atât Ana-Maria Paxton cât şi soțul ei, chiar când ieşeam de pe peronul gării unde scria Los Rios, opreau Lexusul cabrio, în fața mea, întrebându-mă cum a fost la Sea World Drive-San Diego.

La San Juan Capistrano era o atmosferă de stațiune cosmopolită, chiar la acea oră târzie din noapte, iar briza oceanului, cu un aerosol sărat, îmi

pătrundea adânc în plămâni. Străzile erau largi, păstrând patina vremii, a unui Far West prosper, cu terase arhipline, înconjurate de flori roşii de ibiscus, străjuite de palmieri Yucca şi cocotieri, iar zidurile teraselor erau vopsite într-un alb imaculat, pe care scria ca odinioară "Saloon" –, iar toate acestea erau învăluite în acordurile unor sonorizări pe teme western, compuse de celebrul Ennio Morricone.

E o noapte superbă, alergăm cu peste 100 de mile la oră pe un freeway curat, ca în palmă, cu marcaje fosforescente, de parcă am fi pe o pistă de avion. Golden State îşi merită numele şi e greu să fie comparat chiar şi cu cea mai prosperă țară europeană. Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în Dana Point, după o zi întreagă de alergătură, prin Sea World Park din San Diego.

- Astăzi luăm cina acasă. Nu avem cine ştie ce, dar frigiderul meu este întotdeauna plin cu peşte, îl aud pe Stephan din bucătărie, agitându-şi un cuțit cu lama lată, gata să atace primul halibut, un peşte oceanic cu carnea albă, asemănătoare cu cea a şalăului de Dunăre.

Cu o măiestrie rar întâlnită la un american – dexteritatea aceasta e mai mult apanajul japonezilor – Stephan tăia cu mare repeziciune fileuri subțiri, pe care le rotea în alge, în formă de mici sărmăluțe, pe care noi trebuia să le amestecăm cu hrean şi ulei de soia, acel washabi de la restaurantul Taiko[1].

[1] Toba mare, în japoneză

Era pentru a doua oară în viața mea când mâncam peşte crud, dar înainte de cină am servit în ceaşca mea din lemn de cireş japonez o gură de sache, un fel de țuică slabă japoneză, obținută prin distilarea orezului.

Cina am încheiat-o aproape de miezul nopții, ciocnind fiecare un vin alb sec de Sonoma, după care eu m-am retras spre camera mea de odihnă fără să pot adormi. Acolo, am început să-mi fac socoteala că pe la mijlocul săptămânii viitoare aveam biletul de întoarcere spre New-York, unde Dani era nerăbdător să mă revadă.

Cu toate că trăia de peste douăzeci şi cinci de ani în New-York, nu a avut timp să vadă California, cu punctele ei fierbinți. Dar câți americani dornici de cunoaştere, pentru că sunt mulți şi din aceştia, visează să viziteze Europa, fără să-şi concretizeze visul de o viață. Unii dintre noi înțeleg iluminarea spirituală prin prisma actului sexual, alții prin cunoaştere statică, alții prin aventură.

Friedrich Nietzsche spunea: "în orice om superior se simte un aventurier".

Privesc ceasul electronic de pe perete şi am impresia că este trei dimineața, atât de repede a trecut timpul fără să pot închide un ochi. Încercai să adorm, pentru că dimineața urma să merg cu Stephan într-un cartier cosmopolit.

Deodată privesc ceasul de pe perete, care îmi indică obsedant aceeaşi oră şi simt sub mine o smucitură, iar prin minte îmi străbate un fulger care

mă pune imediat pe verticală. Un ecou strident de sirenă îmi sparge timpanul, e cutremur, îmi repet, trebuie să fug, să trezesc familia Paxton, dar aştept încremenit următoarea replică cu ochii la ceasul de pe perete care, impasibil, îmi indică tot ora trei! Aştept cu răsuflarea tăiată dar nu se mai întâmplă nimic, timpul parcă s-a oprit în loc, la ora trei. Într-adevăr, timpul este stăpânul nostru cel mai sever. Fiecare zi din viaţă este e o treaptă a evoluţiei noastre ca specie pe acest pământ. Dar iată că soarele începe să străpungă cu pumnalele sale storurile din bambus, aşadar s-a mai scurs o noapte albă în percepţia mea senzorială.

Ne întâlnim toţi trei la 8. 15, la cafea şi încerc să le spun că aseară a fost cutremur, dar amândoi Paxtoni se uită miraţi la mine, spunându-mi că ei nu au simţit nimic.

Ştirile de la ora nouă, ale lui Lary King, aveau să-mi confirme spusele referitoare la cutremurul produs în mijlocul Oceanului Pacific, în jurul orei trei dimineaţa!

Ana-Maria Paxton îşi pregăti cu grijă halatul, pantalonii albi pentru ultima zi de lucru din săptămână şi la ora 8. 45 era gata de plecare.

- Să nu uiţi cartela magnetică, altfel Lexusul nu pleacă...

- Da, mereu uit câte ceva, confirmă Ana-Maria cu zâmbetul pe buze.

Era întotdeauna veselă, cu toate că de ani de zile îşi dorea un copil şi bucuria aceasta se lăsa

aşteptată. Urmase mai bine de cinci ani un tratament de fertilizare, dar se pare că totul îi era potrivnic. Ultima şansă, după spusele şefului clinicii din Centrul Medical Irvine, era fertilizarea în vitro, dar Ana-Maria spera că va putea rămâne însărcinată în mod natural, doar nu era nici prima, nici ultima femeie care a născut la peste 30 de ani.

- Gyuri şi cu mine mergem la doamna Vittoria Toneti, să-i arătăm proiectul pentru grădina japoneză. Nu departe, doar până în Mission Viejo.

- Okay, e în regulă, ne întâlnim la ora 6 p.m. şi mergem să ne distrăm în San Juan Capistrano, unde ştiu că lui Gyuri îi place foarte mult.

Am zâmbit a satisfacție de moment şi ne-am luat rămas bun până după-masă.

După jumătate de oră eram în Touareg şi goneam spre Mission Viejo, spre doamna Vittoria, care ne aştepta la ora 10 a.m.

Am ajuns repede în dreptul străzii străjuite de două porți din fier forjat de culoare neagră, pe care erau trecute două inițiale mari de tipar RH, am oprit în dreptul video-interfonului, după care am aşteptat ca Vittoria să ne comunice codul, să-l tastăm, pentru ca porțile să se deschidă fără cel mai mic zgomot. Când cele două porți s-au dat la o parte noi am intrat parcă în rai – case cochete, de un alb imaculat, cu garaje pentru două maşini, palmieri abanico, ce flancau fiecare casă, cactuşi uriaşi înfloriți, ibiscuşi de un roşu aprins, în contrast cu ghirlandele albe de muşcate curgătoare. Oameni cu

zâmbetul pe buze ne salutau de parcă ne cunoşteam de-o viaţă. După un parcurs de aproximativ 100 de metri pe această stradă cu circuit închis, am ajuns în dreptul casei doamnei Vittoria Toneti, am sunat şi în câteva clipe a apărut o doamnă trecută de 45 de ani, înaltă, cu un păr lung, roşcat, cu ochi mari căprui, care păstra încă prospeţimea de la 30 de ani, având o bluză vaporoasă de mătase, care lăsa să se vadă pieptul frumos conturat. Ne-a poftit amabil înăuntru, să-i arătăm proiectul pentru grădina japoneză.

Doamna Vittoria, după nume, părea să fie de origine italiană şi eram tentat să-i adresez câteva cuvinte în această limbă, dar Paxton îmi făcu semn să tac, să o lăsăm pe ea să vorbească.

Ne-a poftit în spatele casei, pe o terasă imensă, de unde puteai să plonjezi direct în piscină. Cu toate că oceanul era la 10 minute distanţă, toţi aveau piscine şi jacuzzi, înconjurate de vegetaţie exotică. Ne-a întrebat dacă servim un Jack Daniels, dar amândoi am refuzat-o politicos şi i-am răspuns că e de ajuns apa minerală care se găsea deja pe masă. Vittoria era de origine evreică, dar era căsătorită cu un italian, mult mai în vârstă decât ea, ceea ce am putut să constat în următoarele minute.

În living, pe un fotoliu, moţăia un bătrân cu ten măsliniu, specific italienilor din sud, care ridică un deget în semn de salut şi atât timp cât am stat nu a scos nici un cuvânt, spre deosebire de Vittoria, care ne tortura cu întrebările şi sugestiile ei care mai de

care mai abracadabrante. Ne-am apucat să facem măsurătorile terenului cu ruleta topografică, în vederea plasării unor pante, pentru reali-zarea pragurilor, a cascadelor, precum şi pentru a estima cantitatea de folie ce urma să tapeteze fundul heleşteului. Între meandrele pârâului, Vittoria dorea să fie cel puţin zece specii de plante exotice, să nu uităm de cireşii japonezi, de nuferii japonezi, de materialele speciale pentru podeţuri etc. Cred că era mai bine ca în loc de agendă să fi luat un reportofon, să nu uităm ceva din toată turuiala ei, interminabilă. După acest monolog maraton, doamna Vittoria s-a scuzat, spunându-ne că trebuie să facă o tranzacţie comercială şi că speră că am înţeles tot ce îşi doreşte. Am reintrat într-un living, să verificăm proiectul cu tot ce prietenul meu Stephan Paxton, timp de trei săptămâni, a desenat şi colorat, eu ajutându-l puţin doar la coloritul florilor şi arbuştilor ornamentali; însă acum au apărut o serie de elemente noi pe care Vittoria ne-a avertizat să nu cumva să le uităm. Speram ca în două zile totul să fie pe placul ei. Ne-am deschis câte o apă minerală şi, vrând nevrând, am aruncat o privire împrejur în drumul meu spre toaletă. Era o dezordine organizată, haine aruncate unele peste altele, cărţi despre Holocaust amestecate cu cărţi de filozofie ale lui Erwin Schrodinger, un fizician-filozof, din câte îmi aduc aminte. Ce mai, o brambureală greu de imaginat. Avea trei

dormitoare, trei băi pe care îmi este greu să le descriu acum, în aşa dezordine se găseau.

Am încercat să ne luăm rămas bun de la soţul doamnei Toneti, dar italianul adormise în fotoliu, iar pe picioarele sale îşi odihnea labele singurul său prieten, un Rough Collie, patruped care pare-se era foarte ataşat de bătrânul său stăpân. Stephan îmi făcu semn să tac, să-l lăsăm să se odihnească în continuare şi să ne grăbim să cumpărăm materialul flexibil pentru construirea cât mai rapidă a unui lac "scufundat", după dorința doamnei Vittoria Toneti.

Ah, vezi, ți-ai notat sper să-i luăm plantele palustre, care vor fi plantate după câteva zile de la confecționarea lacului şi ornamentele din grădina japoneză. O echipă de mexicani se ocupa cu adusul pământului, al nisipului, cu instalarea cablurilor electrice şi a altor lucruri din materiale prefabricate.

Era o zi caniculară, iar magazinul se afla la doi kilometri de ocean, aşa că briza se face imediat simțită şi totul reintră în normalitate. Fiecare zi este unică! E bine să trăieşti la cea mai mare intensitate clipa prezentă, pentru că nu ştii dacă mai urmează una sau eşti chiar înaintea ultimei... Stephan înclină din cap a aprobare, în timp ce încărcam materialele.

Timpul se scurgea repede, iar săptămâna următoare, joi, aveam tichet de întoarcere la New-York.

Nu am ajuns bine în Dana Point şi am fost anunțați pe mobilul lui Paxton că la o intersecție la ieşirea din Mission Viejo un camion marca Dodge

nu a acordat prioritate unui Lexus cabrio, care circula regulamentar, condus de o tânără femeie, care nu era altcineva decât Ana-Maria Paxton. Auto-mobilul a fost pur şi simplu spulberat de pe şosea. O veste cum nu se poate mai groaznică, transmisă chiar de colega ei de serviciu, ce venea în urma ei şi văzuse toată tragedia. Ne-am urcat imediat în jeep şi am demarat cu mare viteză spre Mission Surgical Center, adică centrul de chirurgie din Mission Viejo, unde nu am fost lăsaţi să intrăm decât într-o anticameră, deoarece în secţia de terapie intensivă era interzis să pătrundem. După câteva momente, un doctor bărbos, cred că era de origine indian, ne-a întâmpinat cu o fizionomie sobră, dar sociabilă, spunându-ne că deşi starea doamnei Paxton este gravă, încearcă să o stabilizeze şi trebuie să-i facă în continuare transfuzii de sânge, deoarece are o ruptură de splină, coastele flotante i-au perforat plămânii, are multiple fracturi la membrele inferioare cu fisuri şi deplasări ale vertebrelor lombare, între L2 şi L3. Deocamdată se află într-un stadiu de comă vigilă.

M-am uitat la Stephan, care nu înţelegea nimic din ce explica medicul chirurg indiano-american şi parcă se blocase într-o stare de prostraţie, din care încercai să-l scot printr-o îmbrăţişare prietenească, spunându-i că totul va fi bine; lucru pe care nu aveam de unde să-l ştiu, nici dacă va ieşi din comă sau nu.

Am rămas timp de câteva minute aşa îmbrăţişaţi şi am început să simt cum lacrimile lui Stephan se preling pe t-shirt-ul meu.

Dacă aş avea o hartă a memoriei, să pot să mă orientez undeva, spre *terra incognita*, unde poate mai găsesc un colţ de linişte, asta ar fi cred soluţia cea mai bună acum pentru amândoi.

Eu nu mai puteam rămâne pe capul lui Stephan, până săptămâna viitoare, joi, când aveam termenul de întoarcere, aşa că trebuia să sun la aeroportul din L. A. şi să-mi fac o nouă rezervare, chiar dacă trebuia să achit o sumă între 100 şi 200 $ în plus pentru modificarea survenită pe neaşteptate. Am reuşit să găsesc tot la United Airlines un loc pentru duminică, la ora 11 a.m.

Ne-am întors obosiţi şi deprimaţi după această infernală veste, eu ştiind că nu vom putea închide toată noaptea un ochi, eu dar mai ales Stephan, care tot drumul până acasă nu a scos nici un cuvânt. Încercai să-i explic lui Stephan că din comă vigilă are toate şansele să revină, fiind primul grad din cele şase care există în stările comatoase, doar terminasem medicina. Părea să mă asculte, dar mintea şi spiritul lui încercau o repliere meditativă spre zone crepusculare dinlăuntrul fiinţei sale. Poate era ţipătul spre infinitul senzaţiei, e greu să defineşti o astfel de stare, când fiinţa cea mai apropiată şi iubită se zbate între viaţă şi moarte.

Sâmbătă dimineaţa, pe la orele 9, sună telefonul. Am alergat repede pe scări, probabil că

Stephan luase un prozac, asemănător diazepamului, să poată adormi după şocul suferit, pentru că nu am auzit nici cea mai mică mişcare din camera lui, aflată pe acelaşi palier cu a mea.

Îmi tremura mâna, receptorul mi se părea o ganteră enormă de plumb, dar mi-am zis fie ce o fi, îl ridic şi gata. De la celălalt capăt al firului ajunge până la mine o voce tânără:

- Paxton residence?

- Mr. Paxton... iar eu fac o pauză, îmi venea să fug şi mă blocasem puțin până să articulez un cuvânt, când auzii că era o asistentă de la Mission Surgical Center...

-Yes, Paxton residence, I am his friend, he is sleeping still, what's up with his wife An-Mary, mă trezii întrebând. She is... am încremenit, după care am priceput că a ieşit din starea de comă vigilă şi îmi venea să urlu de fericire, dar asistenta a continuat să turuie într-o engleză americano-californiană, din care am înțeles că reflexele plantare sunt abolite, ceea ce înseamnă că are probleme ireparabile la nivelul coloanei vertebrale, din regiunea lombară. De-abia am articulat un "thanks for informations..." că îl auzii strigând la mine pe Stephan:

- Trăieşte?

- Yes, she is alive! am exclamat cât am putut de tare, dar mai sunt ceva probleme, continuai cu voce pierdută, de parcă îmi erau inflamate corzile vocale.

- Ce mai e? surprinsei un tremolo în vocea lui Paxton.

- Se pare că trebuie să i se facă un RMN, adică o vizualizare feliată a coloanei vertebrale în zona lombară, prin rezonanță magnetică, deoarece nu au apărut reflexe plantare.

- Ce tot îmi îndrugi, că nu mai pricep nimic şi m-am şi ars cu cafeaua asta. Am înțeles că este okay, s-a trezit din comă, se face bine, dar ce tot mă bați la cap cu reflexele plantare, cu regiuni lombare, asta ține de lombo-sciatică, de un nerv lung şi gros cât degetul mare sau policele, din câte îmi amintesc de la lecția de anatomie din liceu, nu-i aşa?

- Aşa e, există pe acolo şi un nerv, nervul ischiadic sau sciatic, care te poate supăra, iar durerea să-ți cuprindă întreg piciorul, dar aici este o problemă mai delicată, şi anume şocul pe care l-a primit în timpul accidentului i-a tasat vertebrele, deasupra şezutului, adică în regiunea anatomică lombară, iar două vertebre, care stau una peste alta, ca două plăci de gresie, prin mijlocul căreia trece un canal, canalul medular, s-au deplasat şi au secționat o parte din măduva spinării, unde se află o substanță albă, iar în interiorul ei se află o substanță cenuşie, în forma literei "H", unde sunt centrii motori care comandă, prin intremediul axon-dentrită, adică nerv, mişcarea picioarelor.

- Păi e grav, măi Gyuri!

- Hm, încă nu se ştie cu siguranţă, încercai să-i răspund cu o voce neutră.

- Ce spui, asta înseamnă că ea va trăi într-un scaun cu rotile, iar eu voi fi infirmier toată viaţa şi totul s-a dus dracului, vise, copii, excursii în Europa etc. etc.

N-am mai scos nici un cuvânt, mi-am îndulcit cafeaua cu miere de albine adusă din România şi am sorbit-o ca pe ceai.

Afară, pe terasă, sarea umedă a dimineţii începea să se usuce şi soarele devenea tot mai insistent, anunţându-se o zi deosebit de frumoasă, ca dealtfel toate zilele petrecute pe coasta Pacificului.

Îmi părea nespus de rău că trebuie să-mi părăsesc prietenul în necaz, dar pe undeva mă bucuram că nu trebuie să asist la o înmormântare. Cu toate că situaţia Anei-Maria nu era nici pe departe rezolvată, exista speranţa unei vindecări fizice totale, dar mai puţin psihice, după acest stupid accident.

Am mers în aceea după-amiază de sâmbătă să o vizităm şi eu să-mi iau rămas bun, deoarece în ziua următoare decolam spre New-York.

Desigur că nu puteam rămâne prea mult în ATI (salon de anestezie-terapie intensivă). Ana-Maria era conectată la aparate, respira încă prin plămân artificial, era cu perfuzii în ambele braţe. Era un "cyborg" din science-fiction, ce mai, plin depansamente şi de furtune. Amândoi am început

să schiţăm nişte zâmbete amărâte şi să ridicăm instantaneu braţul drept în semn de salut, l-a care Ana-Maria a încercat să ne răspundă cu un zâmbet tandru printre două lacrimi care s-au prelins ca două boabe de rouă pe un boboc de trandafir.

După nici zece minute asistenta ne-a rugat să părăsim salonul, era ora de igienizare a pacientului, iar în situaţia respectivă Ana-Maria nu trebuia mişcată, iar procedurile de spălare a plăgilor şi contuziilor urmau a fi făcute cu maximum de prudenţă.

Aşa că noi am dus palma la gură, în semn de sărut şi rămas bun, iar Ana-Maria mi-a schiţat un zâmbet pe care şi azi îl am întipărit pe retina memoriei, deşi a trecut ceva timp de atunci. Stephan a mai rămas două minute iar eu am ieşit pe coridor şi m-am aşezat pe un fotoliu în aşteptarea lui, ascultând la căşti *Anotimpurile* de Vivaldi.

După câteva minute părăseam incinta luxosului spital din Mission Viejo, îndreptându-ne spre restaurantul japonez Taiko, să luăm masa de prânz, compusă ca de obicei din peşte crud, învelit în alge marine, vongole de ocean în sos de soia şi hrean, adică un amestec numit washabi, de care am mai amintit...

Trataţi cu maximum de respect de personalul japonez, toţi cu o vârstă greu de ghicit, aşa de tineri păreau în comparaţie cu mulţi californieni îmbătrâniţi prematur şi obezi, care au depus de mult armele şi continuă să trăiască numai pentru

stomac. Am părăsit cu nostalgie restaurantul Taiko. A doua zi dimineața, la ora 9, trebuia să plecăm din Dana Point spre LAX, aeroportul din Los Angeles, iar drumul până în L. A. lua o oră, chiar dacă alergam pe Car Pool, adică pe banda de viteză de pe Freeway.

Era duminică dimineața, Stephan făcuse cafeaua şi arăta un optimism reținut, probabil ca să nu mă indispună. Afară, pe terasă, doi colibri, ca doi bondari, îşi luau tainul cu miere din florile multicolore. Arătai cu degetul spre aceste minuscule păsări, ale căror aripi bat cu mare viteză, atât de prietenoase... Îmi vor lipsi în Europa, împreună cu clima caldă, din tot timpul anului, cu străzile largi şi aerisite, cu vegetația mereu verde –, baobabi contorsionați, străjeri printre lampadarele multicolore din cochetul port Dana, cocotieri uriaşi, decupați din ceața purpurie a dimineților, cu aerul curat şi sărat al oceanului... Îmi vor lipsi deopotrivă curățenia exemplară, respectul locuitorilor de aici.

Desigur, ar trebui să fiu fericit că mă întorc acasă – dar unde acasă, într-un târg prăfuit, cu ifose de Vienă cosmopolită? – unde chiar dacă ai ultimul model de automobil de lux tot prin bălțoace şi gropi de noroi te plimbi, ca ultimul căruțaş. La ce îți mai foloseşte sistemul de navigare prin satelit?

Mi-am terminat micul dejun frugal dar consistent, din care printre altele nu lipseau niciodată germenii de floarea soarelui, de mazăre sau laptele din soia. Apoi Stephan îmi luă bagajul,

trolerul mai mare, iar eu pe cel mic şi le-am aşezat în încăpătorul portbagaj din jeep. Îmi pusesem pantalonii de blue-jeans subțiri, de vară, un t-shirt negru, cu reclama Jack Daniels, aşa s-a nimerit, iar în picioare mocasinii, cumpărați din Mall. Mă simțeam lejer în îmbrăcămintea mea de toată ziua, în comparație cu Stephan care purta un pantalon negru, subțire, cu o croială dreaptă impecabilă, asortat cu blazerul la 3 nasturi din velur, în contrast cu cămaşa albă, descheiată, care lăsa să se vadă epiderma bronzată specifică surferilor californieni.

Am ajuns cu bine în incinta uriaşului aero-port din L. A. unde, după ce în prealabil am plătit diferența de plecare anticipată, am primit un nou tichet cu destinația JFK New-York.

Stephan m-a condus până unde se poate, adică înaintea verificărilor de rutină, specifice aeroporturilor, unde de la an la an sunt tot mai mari restricțiile datorate actelor teroriste.

Ne-am îmbrățişat şi l-am încurajat, spunându-i că Ana-Maria se va face bine şi totul se va rezolva până la următoarea întâlnire, fie în California, fie undeva în Europa, dar Stephan nu părea deloc optimist, ci mai degrabă "un uomo finito".

Am rămas îmbrățişați pentru câteva minute, sub privirile controlorilor hispanici sau afro-americani, care nu prea înțelegeau mare lucru şi ne-am despărțit ca în armată, executând un la stânga împrejur, fără să ne mai întoarcem privirile unul spre celălalt.

Am păşit spre terminalul de New-York, unde cei de la bussines class arborau o ținută arogantă, fiind oameni de afaceri, sau chiar vedete din cetatea Hollywood-ului, iar cei de la economic class erau americanii obişnuiți, care fie mergeau să-şi viziteze rudele de pe malul Atlanticului, fie să-şi caute un loc de muncă mai bine plătit, într-o metropolă mai ieftină decât Los Angeles sau California Golden State, în care totul este mai scump, dar şi standardul vieții este la alte cote decât în restul Americii.

Am survolat deşertul Nevada, cu urmele râurilor de altădată. Vârfurile lanțului muntos Sierra Nevada îmi atingeau picioarele, iar deasupra, ca un ocean albastru, era cerul, cu toate că eram la 11000 de metri distanță de pământ. Acest spectacol nu a ținut prea mult şi norii şi-au făcut repede prezența sub noi, iar gândul că din vara veşnică voi trece după cinci ore şi ceva în toamna depresiilor new-yorkeze iar apoi la cele maniacale depresive din Banatul natal, mă trimitea cu gândul la un colecționar de cuvinte care nu mai are ce să colecționeze decât durerea lui interioară.

S-a înserat, iar lângă mine mama a două fetițe, având în jur de 200 de kg, continua să umple cu aceeaşi plăcere ca la decolare căsuțele rebusistice, în timp ce odraslele ei, de 5 şi respectiv 7 ani, de partea cealaltă a culoarului, priveau de mai bine de 4 ore ecranul unui laptop, cu un CD cu filme animate, alături de tatăl lor, ce ocupa două fotolii

din trei, câte erau pe un rând, el depăşind cu mult greutatea soției. Pe tot parcursul de peste cinci ore au mâncat pop corn şi snack-uri, în afara prânzului, modest pe rutele interne.

Mi-am aruncat privirea prin hublou şi am revăzut exploziile de lumini, podurile de pe East River cu luminițele lor multicolore şi am răsuflat uşurat că am ajuns deasupra metro-polei cu cei mai mulți milionari din lume, dar cu tot atât de multe discrepanțe. Doamna de alături, care trecuse de mult din faza supraponderală în ultimul grad de obezitate, a încercat să privească peste umărul meu feericul peisaj nocturn, moment în care era cât pe ce să mă sufoc, pentru că pentru câteva minute nu am mai văzut absolut nimic.

Pentru scurt timp mi-a venit în minte ideea genocidului alimentar, care a început să fie declanşat în toată splendoarea lui de Iluminații care doresc globalizarea şi înfiin-țarea unui singur stat în care să nu mai existe clase sociale, ci doar Ei, o oligarhie care să domine întreaga planetă prin forța terorii, ca armă politică şi singura capabilă să inducă o teamă permanentă într-o populație dependentă de hrana procesată. Nu mai e nevoie de al III-lea sau al IV-lea război mondial, au la dispoziție distrugerea populației excedentare prin genocid alimentar. Hrana procesată, prin ingredientele chimice de care am amintit deja, provoacă dependență, asemeni oricărui drog. În fiecare an apar noi tipuri de alergii, nemaicunoscute, apar tot

mai multe afecțiuni maligne, apar noi tulpini de virusuri care vor provoca pandemii şi vor ucide segmente mari din populația planetei.

Bârlogul Iluminaților nu e nici la Vatican, nici la Washington; ei sunt postați în spatele celor mai puternici oameni politici ai momentului, iar aceştia sunt simple marionete în mâinile lor.

În noua aerogară de pe JFK, cei trei frați mă aşteptau alături de "yellow cabie", de noul taxi galben al lui Dani.

Aveam de stat o noapte şi a doua zi până după-amiază la orele 18, când decolam spre Viena.

Ce facem? mă întrebară toți deodată – mergem să luăm cina la Armando, în Jackson Heights, din cartierul Queen, unde am mai fost de câteva ori, sau la indieni...

Nu, nu la indieni, mă trezii vorbind, îi văd toată ziua, doar Queens-ul a devenit "Mica Indie", iar mirodeniile lor sunt foarte pipărate, îți ia foc limba şi buzele te ard încă trei zile!

Okay, la Armando, atunci! Ne-am aruncat toți în Fordul Crown Victoria şi am întins-o spre Queens.

După cină, cei doi frați mai mici ai lui Dani şi prietenii mei s-au retras, iar eu şi cu Dani ne-am întâlnit cu Emil, zis "ciungul", deoarece pe când trăia în "raiul comunist", la combinatul de ridicat utilaje grele din oraşul natal, un stupid accident de muncă i-a secționat tendoanele antebrațului, rămânând cu mâna şi antebrațul drept anchilozate.

Regula din fiziologie, "funcția creează organul", la Emil era de domeniul istoriei. Era de aproape 20 de ani taxi-driver sau "cabie", cum obişnuiesc să le spună new-yorkezii şoferilor de taxi din metropolă, avea o familie frumoasă cu doi copii, o fetiță blondă, frumoasă, pe nume Kesey şi un băieţaş plin de energie, David, care împreună cu mama lor, Vali, s-au mutat în Florida, în apropiere de Boca Raton, după evenimentele din 11 septembrie 2001 de la WTC, evenimente care continuă şi azi să incite şi să suscite multe contro-verse, dar cei aproape trei mii de morți nu pot fi ignorați!

Emil continuă munca pe taxi şi la sfârşit de lună îşi vede familia, pentru care cred că şi-ar da nu numai singurul braț bun pe care îl mai are, dar şi viața.

Eu am urcat în taxiul lui Dani şi Emil ne urmărea îndeaproape. Am străbătut "Mica Italie" deja cunoscută, am trecut poduri şi deodată m-am trezit pe freeway, undeva la periferia metropolei, unde am zărit un indicator: New-Jersey, ceea ce însemna că ne îndreptam spre statul vecin. Dar ce naiba să căutăm noi şi încă la 11 noaptea acolo, în New-Jersey?

Ei doi vorbeau prin stație mai tot timpul şi Emil, cu experiența lui, l-a ajutat foarte mult pe Dani în noul job de taxi-driver. Dani, după ce timp de 19 ani a lucrat pe computer la AT&T, o mare companie de telecomunicații nord-americană cu sediul pe Water Street, Manhattan, a fost concediat

ca ultimul gunoi. Ce să faci când te apropii de 50 de ani? Te apuci de taxi, doar nu o să te apuci de mătură, ca în urmă cu 25 de ani! După 11 septembrie 2001, multe companii au părăsit metropola, unele au făcut concedieri masive de personal şi viaţa în marele oraş s-a deteriorat încetul cu încetul.

Înaintam în noapte povestind vrute şi nevrute, despre copilăria noastră, petrecută la bălţi sau pe malurile Timişului, despre perioada comunistă, când nu am putut coresponda, despre evadarea mea peste Dunăre şi şederea mea în lagărul de tristă amintire din Padinska Skela-Beograd, unde românii erau înghesuiţi câte 40 într-o celulă, unde te sufocai şi noaptea erai devorat de ţânţari, despre momentul când am fost transferat "pe hotel", la Mitrovice Dom, pe un deal, o adevărată Golgotă, la "Antene", cum îi spuneam noi, românii transfugi... Ulterior am auzit că au fost bombardate de americani, acolo tu mi-ai adus o sacoşă de haine, dulciuri şi cafea, iar eu ce fericit m-am simţit!

- Gyuri, îl aud pe Emil prin staţie, ai fost la Las Vegas?

Dani se uită la mine, iar eu îi dau un răspuns negativ, clătinând din cap şi apoi mormăind printre dinţi un nu abia perceptibil.

- Ai umblat toată California şi n-ai mers la Las Vegas?!

- Tu vorbeşti, "Ciungule", tu care ai peste 20 de ani de America, începe Dani să-l făcuiască, n-ai

ajuns niciodată şi nici nu cred să ajungi pe malul Pacificului, în California, never, neve...r, accentuă Dani, lăsându-l fără replică pe Emil.

- Hai, măi computeristule, aşa îi zice Emil lui Dani, spune-i lui Gyuri unde ne ducem!

- La cel mai haios cazino de pe coasta Atlanticului, la Atlantic City Casino! E tot ca Las Vegasul sau aproape, completă Dani.

- Cât facem până acolo ? întrebai.

- Încă vreo patru ore, dar oprim la un motel cu fast-food, că a început să mă roadă la stomac!

- Dar ai mâncat un halibut întreg de vreo două chile la Armando şi deja ți-e foame?

- Munca pe taxi nu e uşoară, măi Gyuri, ai de-a face cu tot felul de inşi care nu şi-au uitat proastele obiceiuri din ţările de unde au venit. Nu ştii când scoate unul pistolul şi îți mai ia şi toți banii pe care cu greu i-ai făcut, şi atunci plăteşte-ți birurile, dacă ai din ce, poate chiar a doua zi ai scadenţă la Melrose Credit Union, banca taximetriştilor şi uite aşa vorbeşti de unul singur vreo două săptămâni. Apropos, chiar ieri un gunoi hispanic mi-a vomitat în taxi, îmi venea să-l iau la bătaie, dar aici imediat îți pun cătuşele şi până vine avocatul, să-ți plătească cauțiunea, dormi la răcoare. Şi poți să-ți faci încă o gaură în propriul buget, de câteva mii de dolari!

*

După aproape cinci ore de mers, în jurul orelor unu noaptea, la orizont se profilă o feerică lumină multicoloră, care îşi spăla privirea în valurile oceanului. Era Atlantic City! Am ajuns cu bine toţi trei, la destinaţie. O adevărată evadare, într-un octombrie pas-telat, pe coasta Atlanticului.

Câtă risipă de lumină, iar la stânga întunericul, plaja, valurile înspumate, cu aerosolii sărați, care te poartă într-o lume necunoscută, tulburătoare şi virtuală. Cât de fadă ar fi fost existența mea dacă aş fi renunțat la această călătorie pe care am hotărât-o, în grabă, fără să-mi iau soția, care nu a vrut să mă însoțească în acest lung periplu spre necunoscut din motive de risc pe avion, atâtea ore. Cu lacrimi în ochi, mi-a urat drum bun şi poate în gândul ei "partir, c'est mourir un peu" a luat conotații macabre, mai ales că avea experiența traumatizantă a evadării mele peste Dunăre, din timpul comunismului totalitar. Atunci au trecut zile, nopți de coş-mar, în care n-am ştiut nimic unul de celălalt, pentru că din puşcăria din Pojarevac nu te lăsa nimeni să telefonezi. Pentru ea, acele zile au fost dramatice. Ori ai fost împuşcat, ori te-ai înecat, ori sârbii te-au dat înapoi pe un vagon de sare şi erai omorât în bătaie de conaționalii tăi (adică de grănicerii analfabeți, care primeau pentru fapta lor "eroică" o binemeritată permisie de trei zile).

Acum sunt aici, printre luxoasele limuzine şi hoteluri de lux.

Totul e magnific la prima impregnare, pe retină, Cezar, Ballys, Tropicana, Riviera, super hoteluri, un adevărat refugiu pentru marii cheltuitori!

Kitschuri macrodimensionate la tot pasul, sub formă de statui romane imperiale, reprezentându-l pe Cezar în picioare ori aşezat pe tron, înconjurat de fântâni, cascade străjuite de fauni amestecaţi cu tritoni, din mitologia greacă, căutând să imite celebra fântână Trevi, din Roma.

Totul e artificial, opulent şi megaloman, dar pentru marii cheltuitori este întruchiparea visului american: roata se învârteşte, "voi deveni bogat, peste noapte"!

Am păşit pe kilometri de mochetă în care paşii lăsau urme adânci, printre kilometri de automate cu jetoane, Black Jack, Rulete, printre macho-cerberi şi picoliţe ţâţoase, cu fundul aproape gol, negrese, hispanice, chinezoaice, filipineze sau cine mai ştie de unde proveneau.

Toate ieşirile din hoteluri, baruri, restaurante dădeau spre faleza oceanului de care erau despărţite de o faleză din lemn, pe care alergau oameni cu ricşa, un fel de taxi-man, care desigur este ceva specific Orientului. Aici totul este posibil, preluat, implementat, numai să te simţi important, chiar dacă nu eşti miliardar.

În interior ne-am continuat drumul pe lângă cascade cu circuit închis, unde cowboy, alături de catârii lor, stăteau pe malul unui râu de munte, cu

arhicunoscuta sită, în căutarea metalului prețios. Totul părea sau se dorea cât mai natural, de la mişcarea sitei în apă, când aruncai un dolar sau o subdiviziune a acestuia, până la răgetul catârului nelipsit din aventura Far West-ului.

Din când în când se auzea de la ruletă sau Black Jack un "money plays", adică "pariați" şi nu mai stați pe gânduri!

La jetoane, câte o bătrână introducea nervos cardul şi juca la nesfârşit ultima casă, moştenire de la soțul defunct, fără să-şi pună problema că ajunge în stradă!

La un moment dat mi-am pus întrebarea ce caut eu aici, nu cumva mă aflu "in a wrong place, în a wrong time", adică într-un loc nepotrivit, într-un timp nepotrivit, cum se în-tâmplă uneori în efemera noastră existență!

Ştim că suntem neînsemnați în marea ecuație a lucrurilor, poate că peste douăzeci de ani sau mâine trecem Styxul, ca mine sau ca tine cititorule, de parcă nici nu am existat şi mă întreb, te întrebi şi tu, ce importanță a avut viața mea sau a ta? Răspunsul poate veni sec: nici una!

Dar am venit să ne distrăm, ce dracu', nu să facem filozofia vieții, doar mâine seară voi fi, dacă ajung întreg, în cursa Austria Airlines, cu destinația Viena şi de acolo, ce mai, o aruncătură de băț de o jumătate de oră, la Timişoara.

După ce Emil şi Dani au cheltuit primii două sute de dolari, fără să câştige nici un cent, ne-am

aşezat la un bar în formă de potcoavă. În spatele nostru era un Black Jack şi nu departe o ruletă, de unde la interval de douăzeci de minute se auzeau tot felul de gemete de neputinţă sau mai degrabă de pierzanie, iar la o oră auzeam câte o explozie de bucurie, urmată de ropote de aplauze, când ieşeau o mie sau două mii de dolari.

Cum ne-am aşezat la barul amintit s-au aşezat de-o parte şi de alta două chinezoaice şi o portoricană, după fizionomie şi culoarea arămie a pielii. Dani, obişnuit cu asiaticele, le-a întrebat dacă vor ceva de băut, la care ele au răspuns imediat afirmativ.

Le-a comandat trei Manhattan-uri, iar pentru noi a comandat trei cocteiluri de votcă Gimlet.

În gândul meu mi-am zis "trebuie să fii fericit cu ce ai până ce situaţia nu se schimbă". Am zâmbit complice cu noul nostru anturaj şi am dat pe gât conţinutul paharului, după care am luat repede paharul cu apă, simţeam că iau foc de la cocteilul Gimlet.

După puţin timp am simţit că plutesc, parcă nu mai am substanţă, sunt numai aura proprie, adică ceva câmp electromagnetic care îţi învăluie corpul.

Dani şi Emil au hotărât să rămânem până la spartul zorilor. Trăgeam cu ochiul ca orice bărbat la cele două asiatice cu coapse adolescentine şi sâni mici robuşti, dar elastici, în comparaţie cu portoricana, care avea coapse mari, iar sânii parcă se revărsau peste decolteu, într-o cascadă –

probabil că erau siliconați, sau mai nou injectați cu apă distilată salină.

America nu este o națiune, ci un conglomerat de naționalități, de refugiați, care s-au expatriat din lumea lor pentru o lume nouă, unde au crezut că spiritul lor își va găsi intr-un fel sau altul libertatea! Câte drame, câte decepții, toți au câte o poveste tristă.

La urma urmei bogăția sufletească e singura care contează, în orice loc te vei afla.

Dani era obsedat de chinezoaice, Tiu-Lin, aşa se prezentase una dintre ele, probabil era pseudonimul de prostituată, avea o fizionomie foarte sociabilă, un ten de porțelan, cu sprâncene arcuite, negre ca abanosul, ochii la fel, de o strălucire aparte, mereu zâmbitori, iar trupul zvelt, ca de balerină.

Dani i-a propus imediat să joace cu el la automatul din imediata apropiere şi i-a întins o bancnotă de 50 $ pe care Tiu-Lin a luat-o, arcuindu-şi cele două degete şi a introdus-o în automat, apoi a început combinațiile, fără să câştige în final absolut nimic.

Cu cocteilul de votcă Gimlet lângă mine mi-am încercat şi eu norocul la al doilea automat, introducând o bancnotă de 20 $, dar rezultatul a fost nul.

Numai pe un rând erau cincizeci de automate. Emil era la al patrulea şi câştigase 20 $ şi insista ca un adevărat profesionist sau “profi gambler”, dar se

pare că portoricana, al cărei nume l-am uitat, nu îi aducea norocul mult visat.

Emil a cheltuit peste 350 $, la automat, apoi, fiind un familist convins – ai săi locuiau acum la Boca Raton, în Florida – i-a întins o bancnotă de 20 $ fetiței din Porto-Rico şi a zis că merge la odihnă, agitându-şi mâna prin aer în semn de salut şi pe curând.

După zece minute, eu şi Dani am mers la Cezar, cu cele două chinezoaice, adică cu Tiu-Lin, el, iar eu cu Cho-Chin-Lee, care era mult mai înaltă, cred că avea 170 cm, ceea ce mi se părea cam mult pentru înălțimea unei chinezoaice. Nu era deloc vorbăreață, părea apatică, arbora o fizionomie indiferentă, de parcă tot ce făcea era firesc, ținea de cotidian.

Dimineața atât Cho-Chin-Lee cât şi Tiu-Lin nu mai erau la Cezar, iar eu nu mai doream decât să plec, să evadez cât mai repede spre New-York. Încet, încet, bătrâneşte, Dani se îndreptă spre duş, în timp ce eu eram aproape gata îmbrăcat.

Emil îşi aprinse o țigară, privind de pe coridor oceanul ca un covor argintiu, în bătaia soarelui de dimineață.

- Cât ai spart în total, "cabie"?

- Am ajuns la 500 $ şi de câştigat... face un semn cu primele degete de la mâna dreaptă. Am să mai vin, dacă trăiesc, tot peste opt ani, exact cât a trecut de când nu am mai fost pe aici!

Opulență, decădere, LSD, nopțile se rostogolesc în zi şi zilele în noapte, totul pare o excursie fără sfârşit. Probabil că aici moar-tea nu este ignorată, pentru că toți trecem prin ea, de aceea toți aceşti "jucători" trăiesc clipa, dar o trăiesc cu maximă intensitate, fără să-şi pună problema că mâine vor fi în stradă, adică "homeless", cum li se spune.

Chiar dacă se făcuse zi, luminile cazino-ului Atlantic City se puteau zări, în urma noastră, şi după ce am parcurs multe mii de metri. Tăceam toți trei, ştiam că este ultima zi împreună, eu, după-amiază, la orele 18, trebuia să fiu pe JFK, la cursa pentru Viena.

Ce stranie e existența noastră, azi vii, mâine pleci, de parcă ai fost o furnică într-o scurtă vizită pe o planetă locuită. Dar ce mai contează, ai venit, ai plecat, tot gunoi cosmic te numeşti, iar durerea cosmică este paralelă cu existența ta, chiar dacă ea are un sens unic, hieratic, tangențial cu eterul interplanetar şi este simțită doar de suprema forță, sau de viitoarea forță sau fosta forță, care urmează cine ştie când să fie descoperite sau ignorate încă o mie de ani.

Am ajuns, după câteva ore bune de mers, în "Mica Indie" sau Queens, pe Jackson Heights, 76th Street.

S-a făcut ora 12, Emil trebuia să-l ducă la aeroportul La Guardia pe Tibi, fratele lui mai mare, care zbura în Danemarca şi de acolo spre Bucureşti.

Eu am rămas cu Dani, trebuia să ne întâlnim cu fratele lui, polițist în Manhattan.

Mi-am luat rămas bun de la Emil, care mi-a zis că vine la anul pentru tratament oro-maxilo-facial în Timişoara şi îmi face şi mie o vizită. Aşa m-am despărțit de taximetristul cu o singură mână, care de aproape două-zeci de ani, zilnic, cutreieră străzile metro-polei şi azi, încă, între 11 a.m. şi unu noaptea, poate dați de el, dacă ajungeți pe aeroportul JFK sau La Guardia, sau poate că, dacă au trecut opt ani, îl găsiți la Atlantic City, unde nu strică mai mult de 500 $!

Îmi pregăteam cele două trolere, singurele mele bagaje şi căutam înnebunit două perechi de cercei, pe care i-am promis colegei de cameră, adică soției, să-i cumpăr din Sea Port, Pier 17, Manhattan.

- Măi Dani, nu-i găsesc, am căutat prin toate buzunarele şi colțurile bagajelor şi nimic, parcă i-a înghițit necuratul!

- Gyuri, nu-ți mai fă probleme. Mai faci un mic efort financiar şi îi cumperi de aici din Jackson Heights, chiar în apropiere de restaurantul italienesc Armando, unde vom lua masa înainte de a pleca spre aeroport.

- Asta e, mi-am şoptit în barbă...

Când să ieşim dăm nas în nas cu fratele lui Dani, Emil A., polițist NYPD-Blue, din Manhattan.

- Era cât pe ce să întârzii, uite pachetul cu medicamente pentru Papa John.

Îl iau şi deschid trolerul să-l pun la loc sigur. PJ sau Papa John era tatăl lor, acum la pensie, undeva pe lângă Oradea. Papa John era un anticomunist convins, care a suferit enorm în puşcăriile comuniste şi nu dorea ca cei trei fii ai săi să treacă prin necazurile lui, aşa că prin 1979 s-a hotărât să emigreze în State, unde la peste 50 de ani a trebuit să ia totul de la început, învăţa-rea limbii engleze, căutarea unui job şi grija permanentă a întreţinerii celorlalţi patru membri ai familiei. A fost dramatic, dar până la urmă s-a descurcat şi a reuşit să-şi cumpere propriul taxi şi licenţa sau medalionul, care nu se obţin uşor în NYC. După căderea cortinei de fier s-a întors în ţară, unde şi-a reprimit locuinţa confiscată de regimul comunist.

Emil ţine foarte mult la tatăl său. Evada-seră cu decenii în urmă împreună, până la Belgrad, unde au depus o petiţie la o reuniune internaţională pentru drepturile omului. Au fost prinşi şi returnaţi în România, dar semnalul lor ajunsese la Ambasada Statelor Unite de la Bucureşti, ceea ce le-a facilitat emigrarea în 1979.

Ne-am luat rămas bun, până la anul, când urmează să ne revedem pe pământul patriei.

Pentru moment am uitat de ravagiile provocate de "twister"-ul din New Orleans, Texas şi Missouri, tornade care au făcut ravagii, şi mă întreb de ce pe lângă genocidul alimentar şi atacurile teroriste mai trebuie să fie controlată şi ionosfera. Cine sunt Ei? De ce peste tot trebuie să fim

controlați, urmăriți, până şi în cele mai intime locuri, cu camere ascunse sau la vedere? Unde e atât de trâmbițata libertate a individului? După lumină vine întunericul şi atât. De ce "americanul trebuie să distrugă? Acesta e destinul său?!"

După o masă copioasă la Armando, compusă din vongole oceanice, halibut la tavă, udate cu un vin alb sec, de Sonoma, am întins-o la magazinul din apropiere şi am cumpărat cerceii promişi.

Dani îmi repeta într-una, eu am timp dar avionul tău pleacă şi eu nu mă supăr deloc dacă rămâi la mine.

- Gata, într-o oră suntem la aeroport!

- Ai uitat de trafic, crezi că numai noi suntem pe freeway! completă Dani, ironic.

Am ajuns cu bine. Dani a dobândit experiență în trafic, chiar dacă nu este un vechi "cabie"! M-a condus până la terminalul de Viena, a mai luat o prăjitură, eu o cafea, apoi a venit cu mine până la intrarea cu detectorul de metale şi pass control. Ne-am făcut semn cu mâna şi am văzut că îşi şterge cu dosul palmei o lacrimă de rămas bun. Am desluşit pe buzele lui un bye, bye Gyuri!

Am ajuns cu bine la Viena, era ora 8. 50 dimineața şi trebuia să aştept în aerogară, până la 13. 25, cursa de Timişoara. Am vizitat toate magazinele, am observat că au deschis un Starbucks şi aici, în inima aerogării, lanț de fast-food binecunoscut în State. Nu vreau să insist însă asupra lanțurilor de tip fast-food, la urma urmei

fiecare e liber să mănânce ce doreşte şi unde doreşte.

Am aterizat în mica dar cocheta aero-gară din Timişoara, unde ai avantajul că ajungi repede în parcare, acolo unde bunul şi mai tânărul meu prieten mă aştepta lângă autoturismul meu marca Suzuki Swift, cu zâmbetul său familiar. Am pornit rapid spre comuna natală, pardon – către oraşul natal frumos aşezat de-o parte şi de alta a Timişului, cu iz de Vienă cosmopolită, pe şoseaua plină cu praf, denivelări şi alte capcane ascunse, printre plombe asfaltice debordante, având strania senzaţie că ieri s-a terminat ultimul război mondial, odată cu războiul rece şi alte războaie, din ’90 încoace, chiar dacă am ajuns prin 2006.

California este un vis frumos, ce ne apare ca o sfidare –, fără termeni de comparaţie.

Este o mare diferență între un vas de croazieră şi un vas pescăresc de mici dimensiuni. Pe cel dintâi te simți ca în avion, pe vasul pescăresc stai în majoritatea timpului pe punte, în picioare, de unde pescuieşti, iar tangajul provocat de valurile imense din Pacific îți creează senzația permanentă că te răstorni peste bara de lemn, singurul lucru care se mai află între tine şi ocean.

Am pornit din Dana Point Harbour cu vasul de pescuit San Clemente, botezat astfel după localitatea şi centrala nucleară construită pe malul oceanului, în imediata apropiere. Înainte de ieşirea în larg am făcut aprovizionarea cu momeală vie de pe un vas de pescuit de mari dimensiuni, pe nume California Bait Supply, amintind de vasele fantomă, scufundate, care din când în când apar la suprafață –, un vas ruginit, care zilnic furnizează sute de kilograme de stavrizi, calamari şi mici caracatițe, din cele pe care iubitorii de pescuit oceanic le pun în ac, sperând să dea marea lovitură.

Încet, încet, după aprovizionarea indispensabilă pescuitului oceanic, ieşim în larg. În urmă, imaginea portului devine din ce în ce mai ştearsă, doar dealurile californiene, presărate cu mii de vile cochete, se mai zăresc ca nişte fulgi din vată albă de zahăr, contrastând cu verdele cocotierilor.

HESTIA

ISBN 978-973-105-016-4